

စေ့မျိုးသွင်

အပြာရောင်မှတ်ဉာဏ်အပိုင်းအစများ

ကျွန်တော့်ဒိုင်ယာရီ၏ ပထမဆုံးစာမျက်နှာ

လူတစ်ယောက်ရဲ့ ခံစားမှုဟာ ဘာမှ ပြောစရာမကျန်တော့အောင် လှုပ်ခတ်ပြီးချိန်မှာ ကျွန်တော် ဒီဝတ္ထုကို စရေးဖြစ်ခဲ့ပါတယ်။ ဘာမှ မထူးခြားပါဘူး၊ ဒါပေမဲ့ အံ့ဩစရာကောင်းတာက ကျွန်တော်ဟာ သေသေချာချာ ချိန်ရွယ်ပြီး လွဲမှားခဲ့တာပါပဲ။

အဲဒီလွဲမှားမှုကိုလည်း ကျွန်တော့်ကိုယ် ကျွန်တော်စိတ်တိုင်းကျ ကျေနပ်ခဲ့ပါတယ်။ ကမ္ဘာ မြေပေါ်က ပန်းပွင့်၊ တယောသံ၊ လက်ဖက်ရည်ခွက်၊ ဖဲကြိုးဝါ၊ ဂျိန်းဖောင်ဒါ၊ ညှော်နံ့၊ လိပ်ပြာ၊ စစ်ပွဲ၊ ဓမ္မတေးသံ၊ လမ်းညွှန်မြေပုံ၊ စိတ်ကူးယဉ်အိပ်မက်၊ ဒေါသ၊ အာဟာရ၊ (-စသဖြင့်) အားလုံးကို ကျွန်တော်သဘောတူလိုက်ပါရဲ့ ။ ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင် ပါဝင်ခဲ့ရခြင်းကတော့ နားထောင်လို့ မကောင်းတဲ့ လက်ခုပ်သံတွေကြောင့် ပါ။

ခင်ဗျားတို့ အနေနဲ့ လည်း လာပြန်ပြီလားဆိုပြီး ရယ်ချင်ရယ်နေကြမှာ ပေါ့လေ။ ကျွန်တော့် အနေနဲ့ လည်း လုပ်ကြံပြောဆိုမှုတစ်ခု ဖြစ်ချင်ဖြစ်နေမှာ ပေါ့။

သေချာတာကတော့ အမှန်တရားဆိုတိုင်း ရမ်းမယုံမိကြဖို့ ပါပဲ။

ဝေမှူးသွင်

ဒီနေ့တော့
တစ်တောလုံး ကြွေပြီး
တစ်တောလုံး ပြန်ပွင့်တယ်

[၁]

လှိုင်နှင့် ကျွန်တော် စတင်သိကျွမ်းကြပုံသည် ဘာမှ ထူးခြားခြင်း အလျဉ်းမရှိသော လူတို့ သာမန်တွေ့ဆုံ ခင်မင်နေကျပုံစံအတိုင်းသာ ဖြစ်ပါသည်။ နေရာကလည်း ရန်ကုန်တက္ကသိုလ် ပရိဝုဏ်အတွင်းမှာ မဟုတ်ဘဲ ရန်ကုန်မြို့လယ် ပန်းဆိုးတန်းလမ်းနှင့် မဟာဗန္ဓုလ လမ်းထောင့်တစ်နေရာတွင် ဖြစ်သည်။

ကျွန်တော်တို့ နှစ်ယောက်ကို မိတ်ဆက်ပေးသူမှာ ကျွန်တော်၏ အရပ်မိတ်ဆွေ ခင်ဆွေ ဝင်းဆိုသည့် ကောင်မလေး ဖြစ်၏။ ကျွန်တော်နှင့် ခင်ဆွေ ဝင်းမှ အိမ်နီးချင်းဟောင်းများ ဖြစ်ပြီး ရင်းနှီးရုံမျှသာ ခင်မင်ကြခြင်းဖြစ်သော်လည်း ထိုနေ့က ကျွန်တော်တို့ ဆုံကြချိန်တွင် ခင်ဆွေဝင်းက အားရဝမ်းသာဖြင့် ကျွန်တော့်ကို နှုတ်ဆက်ကာ ဘေးနားတွင် အဖော်ပါလာသော လှိုင်ကို ကျွန်တော်နှင့် မိတ်ဆက်ပေးတော့သည်။ လှိုင်ဆိုသည့် နာမည်နှင့် အတူ ကျွန်တော့်ကို ရယ်ပြလိုက်သော ကောင်မလေး၏ ရှေ့သွားနှစ်ချောင်းကြားတွင် သွားဂျိုးအနည်းငယ်ကို တွေ့ရလေသည်။

ထိုအချိန်တုန်းကတော့ လှိုင်ကို ကျွန်တော်က သာမန်ထက် ဘာမှ မပိုသော အသိအမှတ် ပြုမှုတစ်ခုမှ လွဲ၍ ကျန်အစိတ်အပိုင်းများအားလုံးကို ဥပေက္ခာပြုထားခဲ့သည်။ ။ တကယ့်ကို ကျွန်တော့်ဘက်က အမှတ်တမဲ့တစ်ခုသာ ဖြစ်သည်။ ။ ကျွန်တော်က လှိုင်ကို ဆင်ဆွေဝင်း၏ အိမ်နီး ချင်းဆိုသည့် အချက်မှ လွဲ၍ ကျန်တာ ဘာမှ မမှတ်မိ . . .။ ဒီလိုနှင့် ကျွန်တော် ထိုတွေ့ဆုံမှုကို အမေ့မေ့ အလျော့လျော့ဖြစ်သွားခဲ့သည်။ ။

နောက် ကျောင်းတွေပြန်ဖွင့်တော့ အင်းဝကန်တင်းတွင် လှိုင်နှင့် ပြန်ဆုံကြခြင်းဖြစ်သည်။ ။ အဲဒီနေ့က ကျွန်တော့်တစ်ယောက်တည်း ကန်တင်းတွင် ထိုင်နေစဉ် လှိုင်က မမှတ်မိဘူးလားဆို သည့် မေးခွန်းနှင့် အတူ ကျွန်တော့် စားပွဲဝိုင်းတွင် ဖျတ်ခနဲထိုင်ချလိုက်၏။ ကျွန်တော်က လှိုင်မေး ခွန်းနှင့် လှိုင်ကို ကြည့်ရင်း သေချာစဉ်းစားရသည်။ ။ သို့သော် အဖြေက မရ . . .။

ကျွန်တော် သူ့ကိုကြည့်ပြီး အသည်းအသန်စဉ်းစားနေပုံကို မြင်တော့ ပါးစပ်ကို လက်ဖြင့် ကာရင်း လှိုင်က ရယ်လေသည်။ ။ ကျွန်တော်လည်း အားနာသွားပြီး . . .

“ဟို . . . ဘယ်လိုမှ သဘောမထားပါနဲ့။ ။ တကယ်မမှတ်မိလို့ ပါ။ ဆိုဖူးတာတော့ သေချာ တယ်ဗျ။ ဘယ်သူနဲ့ ဘယ်နေရာမှာ ဆုံဖူးမှန်းသာ မမှတ်မိတာ . . .”

ဒီတော့ လှိုင်က ရယ်ပြန်သည်။ ။ ထိုအခါတွင် တော့ ကျွန်တော်လည်း နေရခက်စွာ သူနှင့် အတူ လိုက်ရယ်မိပါသည်။ ။

“နင်ကသာ မမှတ်မိတာပါ။ ငါကတော့ မှတ်မိပါတယ်။ နင့်နာမည် ဝေမင်း၊ ဟုတ်တယ် မဟုတ်လား”

ပြောပြီး လှိုင်က လှစ်ခနဲပြုံးလိုက်၏။ ဒီတစ်ခါတော့ လှိုင်သည် ပါးစ

ပ်ကို လက်ဖြင့်ကာထား ခြင်းမရှိချိန်၊ ကျွန်တော်ကလည်း လှိုင့်ကို သေချာကြည့်နေမိချိန်ဖြစ်သောကြောင့် သူ၏ ရှေ့သွား တွေပေါ်က သွား ဂျိုးအကွက်လေးကို အသေအချာတွေ့လိုက်ရလေသည်။ ။

ဟုတ်ပြီ၊ မှတ်မိပြီ။ ခင်ဆွေဝင်းမိတ်ဆက်ပေးတဲ့ ကောင်မလေးပဲ။ တော်ပါသေးရဲ့ ။ သွားဂျိုး တွေက ကယ်ပေလို့ ။ အခုထိ မမှတ်မိသေးဘူး ဆိုရင် အားနာစရာကောင်းနေမှာ ပေါ့။

“မှတ်မိပြီ၊ မှတ်မိပြီ။ ခင်ဆွေဝင်းသူငယ်ချင်း . . .”

ကျွန်တော်၏ ဝမ်းသာအားရ ထအော်မှုကြောင့် လှိုင့်ကလည်း ပျော် သွားပြီး တော်သေးတာ ပေါ့၊ မှတ်မိလို့ ဟု အရယ်စွက်လျက် ပြောလေ သည် ။ ကျွန်တော်တို့ တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် မှတ်မိသွားပြီဖြစ်သဖြင့် ပြောချင်သည့် တခြားအကြောင်းအရာတွေကို ဆက်ပြောခွင့်ရသွားပြီ ဖြစ်သည် ။ ကျွန်တော်ကလည်း သူ၏ ရှေ့သွားမှ သွားဂျိုးလေးကို ကျေးဇူးတင်လျက်ရှိသည်။ ။

“နင့်ကို ငါက လူမှားမှာ စိုးလို့ သေချာကြည့်နေတာ ဝေမင်းရဲ့ ၊ သေ ချာပြီဆိုပြီး လာနုတ် ဆက်မှ နင်က မမှတ်မိတာ . . .။ ဒါနဲ့ နင်က ဒီကျောင်းကပေါ့နော်၊ ဘယ်မေဂျာကလဲ”

“စိတ်ပညာ၊ နင်ကရော ဘယ်မေဂျာကလဲ”

“ဓာတုဗေဒ၊ အခုနှစ်မှ ဒီကျောင်းထဲရောက်လာတာ”

“ဟုတ်လား၊ ကျွန်တော်လည်း ဒီနှစ်မှ ဒီကျောင်းထဲရောက်လာတာပဲ ။ အရင်က R.C (2) မှာ တက်တာ”

“ဒါဆို နင်ရော ငါရော အတန်းအတူတူပဲပေါ့။ နင်ရော ဂုဏ်ထူးတန်းပဲမဟုတ်လား”

ကျွန်တော်က လှိုင်ကို အလျင်အမြန် ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်မိသည်။ ။ လှိုင်က အဓိပ္ပာယ်မရှိ ရယ်မောနေသည် ဟု ထင်မိသည်။ ။ သူ့ကို ငေးကြည့်နေရာမှ ကျွန်တော် ဧည့်ခံဖို့ သတိရသွားသည်။ ။ ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင်လည်း ဗိုက်ဆာလာသည် ကို သတိပြုမိ၏။

“လှိုင် . . . ဟုတ်တယ်နော်၊ အဲဒီနာမည် . . .”

“ဟုတ်ပါတယ်၊ နင်ကမှတ်မိသားပဲ”

“ငါက အစလေးပဲ မေ့နေတာဟ၊ အစကိုမှတ်မိရင် ကျန်တာတွေ အားလုံးမှတ်မိပြီ၊ ဟဲဟဲ . . .ဟဲ။ လှိုင် . . . ဒါနဲ့ တစ်ခုခုစားပါလား၊ ငါလည်း စားမယ်၊ ဒီမှာ ဗိုက်ဆာနေပြီ”

လှိုင်က ကျွန်တော့်စကားကြောင့် ဆတ်ခနဲ ခေါင်းညိတ်ပြ၏။

“အင်း . . . ကောင်းသားပဲ ဝေမင်းရဲ့ ၊ ငါလည်း ဗိုက်ဆာနေတာ၊ ဒီကန်တင်းမှာ ဘာတွေ ရသလဲဟင် . . .”

“နင်က ဘာစားချင်လို့ လဲ လှိုင်ရဲ့ ၊ ဒီမှာ အကုန်ရတယ်”

“နင်ကရော ဘာစားမှာ လဲ”

“စိုးမြင့်ကြော် . . .”

“ဘာ . . . ဘာကြော်”

“စိုးမြင့်ကြော်လေ . . . စိုးမြင့်ကြော်”

“အဲဒါက ဘယ်လိုမျိုးလဲ၊ အဲဒီစားစရာနာမည်က ငါက အခုမှ ကြားဖူးတာ”

လှိုင်စကားကြောင့် ကျွန်တော် အံ့သြသွားပါသည်။ ။ တက္ကသိုလ်ကျောင်းသူတစ်ယောက် လုပ်ပြီး စိုးမြင့်ကြော်ကို မကြားဖူးဘူးဆိုပါလား၊ ဘ

ယ်လို ကောင်မလေးပါလိမ့်။ ကျွန်တော်က လှိုင့် ကိုမယုံသလို ကြည့်နေမိသည် ။

“တကယ်ပြောနေတာ ဝေမင်းရဲ့ ၊ နင်ကြည့်ပုံကလည်း မယုံသလိုနဲ့ . . .”

“ငါ မယုံတာတော့ အမှန်ပဲလှိုင်”

“ငါ တကယ်မသိတာပါ ဝေမင်းရယ်၊ ပြောပြစမ်းပါဦး၊ စိုးမြင့်ကြော်ဆိုတာ ဘယ်လိုမျိုးလဲ”

ကျွန်တော်လည်း လှိုင့်အမေးကို ဘယ်လိုပြန်ဖြေရမှန်းမသိ ဖြစ်နေလေသည် ။

“ဟို . . . ဟိုလေ လှိုင်ရာ၊ ဘယ်လိုပြောမလဲ။ ငါလည်း နင့်ကိုပြောမပြတတ်ဘူးဟ။ ဒီလို လုပ်၊ ငါ စိုးမြင့်ကြော်တစ်ပွဲမှာ စားလိုက်မယ်။ အဲဒီတော့ နင်ကြည့်ပေါ့။ နင် စားချင်ရင် လိုက်မှာ ပေါ့ဟာ . . . ဟုတ်ပြီလား”

ကျွန်တော့်စကားကြောင့် လှိုင်က သဘောကျစွာပြုံးရင်း ပြောသည် ။

“နင်က သိပ်တော်တာပဲသိလား ဝေမင်း . . .”

လှိုင်က ရွတ်နောက်နောက် ချီးကျူးလိုက်သဖြင့် ကျွန်တော်က အနေရခက်စွာ စိုးမြင့်ကြော် တစ်ပွဲဟု အော်ရင်း အရှက်ပြေ ရယ်လိုက်ပါသည် ။ ကျွန်တော် သူ့ကိုမကြည့်ရဲသဖြင့် ခေါင်းကို လွှဲ လိုက်ပြီး ဟိုလိုလို၊ ဒီလိုလိုနှင့် စားပွဲကို လက်ချောင်းလေးများ ဖြင့် ခေါက်နေမိတော့သည် ။

နေစမ်းပါဦး . . .။ ငါက အဲဒီကောင်မလေးကို ဘာဖြစ်လို့ မကြည့်ရဲတာလဲ။

ကျွန်တော်တွေ့ရင်းနှင့် လှိုင်ကို မသိမသာ ခိုးကြည့်လိုက်မိသည် ။
လှိုင်က ဘေးဝိုင်းရှိ ကျောင်းသူတချို့ကိုကြည့်လိုက်၊ ကန်တင်းရှေ့ရှိ လ
မ်းမကြီးဘက်ကိုကြည့်လိုက်နှင့် ရှိလေသည် ။ နောက် သူက ကျွန်တော့်
ဘက်လှည့်၍ ပြုံးပြပြန်သည် ။

“ဝေမင်း . . .နင်က ဒီကန်တင်းမှာ ပဲ အမြဲရှိသလား”

“အင်း . . . ရှိပါတယ်”

“ဒါဆို နောက်နေ့တွေလည်း ဒီကိုပဲ ငါလာခဲ့မယ်။ သိလား”

ကျွန်တော်က အယောင်ယောင်အမှားမှားနှင့် ခေါင်းညိတ်လိုက်မိပြန်
သည် ။ ထိုစဉ်မှာ ပင် မှာ ထားသော စိုးမြင့်ကြော်က ရောက်လာ၏။ လှို
င်က စိုးမြင့်ကြော်ကို သေချာလိုက်ကြည့်နေလေ သည် ။ ကျွန်တော်က
လှိုင် သေချာကြည့်၍ ရစေရန် မစားသေးဘဲ သူ့ရှေ့သို့ တွန်းပို့ပေးလိုက်
၏။ လှိုင်က စိုးမြင့်ကြော်ကိုကြည့်ရင်းနှင့် ကျွန်တော့်ကို စကားပြောသ
ည် ။

“ဟဲ့ ဝေမင်း၊ ငုံးဥလည်း ပါတယ်နော် . . .”

“အေး . . . ပါတယ်”

“အသားလည်း များ သားပဲဟ၊ မဆိုးဘူး”

“အေး . . .”

“စိုးမြင့်ကြော်ဆိုတာ လက်စသတ်တော့ ဟိုနည်းနည်း၊ ဒီနည်းနည်း
စုပေါင်းပြီးကြော် ထားတဲ့ အမှိုက်ပုံပဲ။ ဒါပေမဲ့ စားကောင်းမယ့်ပုံဟ၊
ဟဲ့ . . . ဝေမင်း၊ ငါ့ကိုလည်း တစ်ပွဲလောက် မှာ ပေးပါ”

“နင် အဲဒီဥစွာကို စားပစ်လိုက်တော့၊ ငါ့ဘာသာ ငါနောက်တစ်ပွဲ ထ

ပ်မှာ လိုက်မယ်၊ ဟုတ်ပြီလား။”

“အေး . . . ကျေးဇူးပဲဟာ၊ ငါ ဒါကိုစားပစ်လိုက်တော့မယ်”

လှိုင်က ပြောပြောဆိုဆို စိုးမြင့်ကြော် ပန်းကန်ထဲမှ ငုံးဥတစ်လုံးကို ဇွန်းနှင့် ခပ်စားလိုက်၏။ ကျွန်တော်က သူ၏ ကလေးဆန်စွာ ပြုမူနေပုံကို ရယ်ချင်နေသော်လည်း မကောင်းတတ်၍ အောင့် ထားရပြီး ကျွန်တော်စားဖို့ စိုးမြင့်ကြော် နောက်တစ်ပွဲကို ထပ်မှာ ရသည် လှိုင်က စားရင်းနှင့် ကျွန်တော့်ကို မေးပြန်သည် ။

“ဝေမင်း၊ ဒီဥစွာကို စိုးမြင့်ကြော်လို့ ဘာဖြစ်လို့ ခေါ်တာလဲဟင်”

“ဒီလို လှိုင်ရဲ့ ၊ လှိုင်တို့ R.C (1) မှာ စိုးမြင့်ကြော် မရဘူးနဲ့ တူတယ်။ ငါပြောပြမယ်၊ စိုးမြင့် ကြော်ဆိုတာ ဒီဥစွာကို စိုးမြင့်ဆိုတဲ့ လူကြီးက တီထွင်ထားလို့ စိုးမြင့်ကြော်လို့ ခေါ်တာဟာ၊ ပထမ တော့ လူတွေသိပ်မသိဘူးပေါ့ဟာ၊ နောက်တော့မှ Main ထဲမှာ အဲဒီစိုးမြင့်ကြော်က ပေါက်သွားပြီး R.C (2) ကို ရောက်လာတာ။ နင်ကလည်း Main ထဲမှာ ကျောင်းတက်နေပြီး စိုးမြင့်ကြော်ကို တောင် မသိဘူးဆိုတာတော့ ညံ့လွန်းတာပေါ့”

“အေး ... ဟုတ်တယ်ဟ၊ ငါက တော်တော်ညံ့တယ်၊ ပြီးတော့ ဒီကျောင်းထဲမှာ အပေါင်းအသင်းလည်း မရှိဘူးလေ။ နင့်ကိုပဲ ဆရာတင်ရမှာ ။ ငါ့ကို သိထား၊ တတ်ထား သင့်တာတွေ သင်ပေးပေါ့ဟ၊ ဟုတ်ပြီလား။”

ကျွန်တော်က လှိုင်စကားကို ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်သည် ။ (လှိုင်၏ စကားကြောင့် ငါတော့ ဆရာလုပ်ခွင့်ရပြီဟု တွေးလိုက်မိသော်လည်း တကယ်တမ်း နောင်အခါတွင် သူက ဆရာလုပ်နေခဲ့ သည် ချည်းသာဖြစ်သည်) ထိုစဉ် နောက်ထပ်မှာ ထားသော စိုးမြင့်ကြော် ရောက်လာ၏။ လှိုင်က စားနေရင်းမှ ကျွန်တော်နှင့် အကြည့်ချင်းဆုံသောအခါ ပြုံးပြသေးသ

ည် ။ ကျွန်တော်ကတော့ သူ့ကို ဘယ်လိုကောင်မလေးပါလိမ့်ဟု တွေးရင်းသာ ကိုယ့်ရင်ခုန်သံတွေကို ကိုယ် ခုခံကာကွယ်နေရ သည် ။

ထိုနေ့က ကျွန်တော်တို့ နှစ်ယောက် ထွေရာလေးပါး လျှောက်ပြောဖြစ်ကြ၏။ ဘာအကြောင်းရယ်လို့ လည်း မဟုတ် . . ။ ဒီလိုပဲ အဆင်ပြေသလို လျှောက်ပြောနေကြခြင်းသာဖြစ်သည် ။ အချိန်တို့ သည် တလွင့်လွင့် ကုန်ဆုံးသွားကြပြီ။

“ဟဲ့ . . .ဝေမင်း၊ အခု ဘယ်အချိန်လောက်ရှိပြီလဲ”

ကျွန်တော့်မှာ လည်း နာရီမရှိသဖြင့် ကန်တင်းကောင်တာဘက်သို့ ယောင်ရမ်းပြီး လှမ်း ကြည့်မိလိုက်သည် ။ ကောင်တာတွင် လည်း နာရီကမရှိ . . ။ လှိုင်းက သူ့လွယ်အိတ်ထဲမှ လက်ကိုင်နာရီ သေးသေးလေးကို ထုတ်၍ ကြည့်လိုက်၏။ ကျွန်တော်လည်း ကိုယ်ကိုစောင်း၍ ထိုနာရီလေးကို လိုက်ကြည့်မိသည် ။ လေးနာရီ ဆယ်မိနစ်။

“ဟာ . . . ဒုက္ခပဲ။ လေးနာရီ ဆယ်မိနစ်တောင် ရှိနေပြီ။ ဒီနေ့ ဖေဖေလာမကြိုပါစေနဲ့ ။ အချိန်တွေက ဘယ်လိုကုန်သွားမှန်းတောင် မသိဘူး။ ဝေမင်း . . . မနက်ဖြန်ကျမှ ဒီဆိုင်မှာ ပဲ ထပ် တွေ့ကြမယ် သိလား။ သွားမယ်နော်။ ငါတို့ အိမ်က လေးနာရီဆို လာကြိုနေကျဟ။ အခုတောင် ဆယ်မိနစ်နောက်ကျနေပြီ။ အဆူခံရဦးမလား မသိဘူး။ သွားမယ် . . သွားမယ်။ ဒီဝိုင်း ဘယ် လောက်ကျလဲ . . . ပိုက်ဆံ”

လှိုင်းက စားပွဲထိုးကိုခေါ်ပြီး ပိုက်ဆံရှင်းနေသည် ။ ကျွန်တော်လည်း အခုမှ ပင် သတိရသွား ပြီး လှိုင်းကို တားမြစ်ရသည် ။

“နေပါစေ၊ မရှင်းသွားနဲ့ လှိုင်း၊ ငါရှင်းလိုက်ပါ့မယ်”

“ဘယ်ဟုတ်ပါ့မလဲ ဝေမင်းရဲ့ ၊ နင်နဲ့ ငါနဲ့ သူငယ်ချင်းတွေ

ဖြစ်သွားပြီပဲ။ အဲဒီအထိမ်း အမှတ်အနေနဲ့ ငါပဲ ရှင်းလိုက်ပါ့မယ်။ နင်ပြန်ကျွေးချင် နောက်နေ့မှ ကျွေးပေါ့ဟ။ ဟုတ်ပြီလား”

ကျွန်တော် ဘာမှ ပြန်ပြောဖို့ အခွင့်မသာမီ လှိုင်က ကျသင့်ငွေကို ရှင်းပြီး ထွက်သွားတော့ သည် ။ မပြန်ခင် မနက်ဖြန်ကိုးနာရီနော်လို့ ပြောပြီး သူက ပြုံးပြလိုက်သေးသည် ။ ကျွန်တော်က သူ၏ သွားဂျီးလေးတွေကိုပဲ အလွတ်ရအောင် သေချာကြည့်နေမိ၏။

ဒီလိုနှင့် ပင် ကျွန်တော်တို့ နှစ်ယောက်၏ ဆက်ဆံရေးမှာ စတင်ခဲ့လေသည် ။ ဘာမှ မဟုတ် သော်လည်း ကျွန်တော် ထိုနေ့ညက တော်တော်နှင့် အိပ်မပျော်။ ဝေဒနာသည် လှိုင်ကို သတိရခြင်း ဖြစ်နေသည် ။ ကျွန်တော်ကိုယ့်ကိုယ်ကိုလည်း တော်တော်အံ့ဩနေမိသည် ။

ကျွန်တော်တို့ နှစ်ယောက်၏ ဒီနေ့တွေ့ဆုံမှုသည် သာမန်အမှတ်တမဲ့ မဟုတ်တော့။ အိပ်ရာ ဝင်ခါနီး ကျွန်တော် စဉ်းစားနေမိသည် မှာ လှိုင်၏ ရှေ့သွားမှ သွားဂျီးလေးတွေအကြောင်း ဖြစ်ပါ သည် ။ နောက်ကြိုမှပဲ အဲဒီသွားဂျီးလေးတွေအကြောင်း သူ့ကို မေးရဦးမည်ဟု တွေးရင်း ကျွန်တော် အိပ်ပျော်ဖို့ ကြိုးစားနေခဲ့သည် ။ သို့သော် မအောင်မြင် . . ။

အိပ်မက်ဆိုသည် မှာ အိပ်မပျော်ဘဲလည်း မက်တတ်ကြောင်း ထိုနေ့ညက ကျွန်တော် အခိုင် အလုံသိရှိခဲ့ရသည် ။

ဟိုမှာ
ကောင်းကင်ရဲ့ လက်ချောင်းတွေ
တို့ နှစ်ယောက်ရဲ့ ဆုံစည်းမှုကို
ဂုဏ်ပြုကြတော့မယ်။

[၂]

ကျွန်တော် အင်းဝကန်တင်းမှာ ထိုင်နေသည် မှာ
အချိန်တော်တော်ကြာပြီ။ နာရီကိုကြည့်ဖို့ ကြိုးစားမိသေးသော်လည်း အ
လွယ်တကူ အဆင်မပြေသဖြင့် ကျွန်တော် လက်လျှော့လိုက်ရ၏။ တက
ယ်ဆို ကျွန်တော့်လက်မှာ ဖြစ်ဖြစ်၊ ကန်တင်းမှာ ဖြစ်ဖြစ် နာရီတစ်လုံး
လောက်တော့ ရှိဖို့ ကောင်းသည် ။ လှိုင်က အခုချိန်ထိ ရောက်မလာ
သေး . . . ။

ကျွန်တော် ဒီကန်တင်းမှာ စောင့်နေတာ အနည်းဆုံး နှစ်နာရီလော
က်ရှိနေပြီ။ လှိုင်နှင့် ချိန်း ထားသည့် အချိန်မှာ ကိုးနာရီဖြစ်သော်လည်း
ကျွန်တော်က ရှစ်နာရီခွဲကတည်းက ဒီကန်တင်းတွင် ရောက်နေခြင်းဖြစ်
သည် ။ စိတ်ထဲတွင် မှန်းကြည့်လိုက်တော့ အခုချိန်ဆို ဆယ်နာရီခွဲလော
က်ရှိပြီ။ ကျွန်တော်က ဘာကြောင့် မှန်းမသိဘဲ လှိုင် ရောက်မလာမှာ စိုး
ရိမ်နေလေသည် ။

ထိုစဉ် ကန်တင်းထဲသို့ ကျော်ကျော်မင်းနှင့် နိုင်ဝင်းတို့ ဝင်လာကြသည်။ သူတို့ နှစ်ယောက်က R.C (2) မှာ ကတည်းက ပေါင်းလာကြတဲ့ သူငယ်ချင်းတွေ။ နှစ်ယောက်စလုံး ကျွန်တော့်ကို မြင်သွားကြပြီး ကျွန်တော်ရှိရာသို့ ရောက်လာကြ၏။

“ဟေ့ကောင် . . . မင်းက ဒီမှာ တစ်ယောက်တည်း ဘာထိုင်လုပ်နေတာလဲ”

“ဒီလိုပါပဲ၊ ဘာရယ်လို့ မဟုတ်ပါဘူး၊ လက်ဖက်ရည်သောက်နေတာပေါ့ကွ”

ကျွန်တော့်အဖြေစကားကြောင့် ကျော်ကျော်မင်းက လက်ဖက်ရည်ခွက်ကို ငုံ့ကြည့်လိုက် ၏။

“ကဲ . . . ဝေမင်း၊ ဒီမှာ လက်ဖက်ရည်လည်း ကုန်နေပြီ။ အခု မင်းအားတယ်မဟုတ်လား၊ ငါတို့ မြို့ထဲသွားမလို့ ချိန်းပွဲရှိတယ်ကွ၊ အဲဒါ မင်းလိုက်ခဲ့ပါလား”

“ဟာ . . . ငါလိုက်လို့ မဖြစ်ဘူး နိုင်ဝင်း၊ ဒီမှာ အသိတစ်ယောက်နဲ့ ချိန်းထားလို့ ”

ကျော်ကျော်မင်းက ကျွန်တော့်စကားကို စိတ်ဝင်တစားနှင့် ပြန်မေး၏။

“ဝေမင်း၊ မင်းအသိက ဘယ်သူလဲ”

“ငါပြောရင်း မင်းတို့ သိမှာ မဟုတ်ပါဘူး”

“ဒါဆို ယောက်ျားလေးလား၊ မိန်းကလေးလား”

ကျော်ကျော်မင်းစကားကြောင့် သူ့ကို ဖျတ်ခနဲကြည့်ပစ်လိုက်သည်။ ။

ဒီကောင် ဒီစကားကို ဘာဖြစ်လို့ ပြောရတာလဲ။

“ဟေ့ကောင် ဝေမင်း၊ ဖြေလေကွာ”

နိုင်ဝင်းကပါ ကျွန်တော့်ကို အတင်းတိုက်တွန်းနေပြန်သည်။ ဒီကောင် နှစ်ယောက်စုံ ဒီကိစ္စကို စိတ်ဝင်စားနေကြပြီ။ မဖြစ်တော့။ ကျွန်တော် အမှန်အတိုင်းပြောပြမှ ဖြစ်မည်။ မဟုတ်ရင် ကျွန်တော့်ကို ထိမ်ချန်မှုဖြင့် ဒီနှစ်ကောင်က ပြဿနာလုပ်နိုင်၏။

“ငါပြောပြပါ့မယ်။ ဒီလိုကွ . . .။ အခု ငါနဲ့ ချိန်းထားတာ ကောင်မလေးတစ်ယောက်ပါ။ ခင်တာ သိပ်မကြာသေးဘူး။ သူ့နာမည်က လှိုင် တဲ့ ။ မင်းတို့ သူလာရင် လျှောက်မနောက်နဲ့ နော်။ မကောင်းဘူး၊ ကြားလား၊ အဓိကက ကျော်ကျော်မင်း ဟေ့ကောင် မင်းက ပိုအရေးကြီးတယ်။ လှိုင်လာရင် မင်း လျှောက်မနောက်နဲ့ နော်”

ကျွန်တော့်စကားကြောင့် သူတို့ နှစ်ယောက် တစ်ယောက်မျက်နှာကို တစ်ယောက်ကြည့် လိုက်ကြသည်။ ဘာမှ တော့ မပြောကြ။ ကျွန်တော်က ထိုအခြေအနေနှင့် ထိုအမူအရာကို ပို၍ မသင်္ကာဖြစ်သွားရသည်။

“ဟေ့ကောင်တွေ၊ မင်းတို့ ကို ငါ သေချာမှာ ထားရက်နဲ့ နော်။ နောက်မှ တလွဲတွေလျှောက် လုပ်ရင် ငါ့ကို အဆိုးမဆိုနဲ့”

နိုင်ဝင်းက ရယ်ချင်နေသည့် လေသံတွေနှင့် . . .

“ဘယ်လိုဖြစ်ရတာလဲ ဝေမင်းရဲ့ ၊ ဒေါသတွေ သိပ်ကြီးနေပါလား။ အချင်းချင်းတွေပဲကွာ။ အေးအေးဆေးဆေးပေါ့။ ဟဲဟဲဟဲ”

ထိုစဉ်မှာ ပင် ကျွန်တော် နှစ်နာရီကျော်ကျော် စောင့်နေရသော လှိုင်ကရောက် လာလေ သည် ။ တစ်ယောက်တည်းတော့မဟုတ်။ သူ့ဘေးတွင် ဆံပင်လှိုင်းတွန့်လေးများ ပါသော ကောင် မလေးတစ်ယောက် အ

ဖော်အဖြစ်ပါလာ၏။ လှိုင်တို့ နှစ်ယောက် ရောက်လာ၍ ကျွန်တော်တို့ ဝိုင်းတွင် စုစုပေါင်းငါးယောက်ဖြစ်သွားပြီး စားပွဲထိုး ကောင်လေးတစ်ယောက်က ဘာမှာ ဦးမလဲ အစ်မ တို့ ဆိုပြီး လာမေးသည်။

လှိုင်က ကျွန်တော့်ကို ပထမဦးစွာရယ်ပြလိုက်ပြီး ကျွန်တော့်ရှေ့တည့်တည့် မျက်နှာချင်း ဆိုင်တွင် ဝင်ထိုင်လိုက်သည်။ တစ်ဆက်တည်းတွင် စားပွဲထိုးကောင်လေးကို လက်ဖက်ရည်နှစ် ခွက်ဟု မှာ လိုက်သေး၏။

ကျွန်တော်ကတော့ လှိုင်၏ လှုပ်ရှားမှုများကိုသာ တာဝန်တစ်ခုလို မှတ်သားနေမိသည်။ ထိုစဉ် လှိုင်ဆီမှ စကားသံများကို ရုတ်တရက်ကြားရ၏။

“ဝေမင်း၊ ဒါ ငါ့သူငယ်ချင်း အသစ်စက်စက် မျိုးပပတဲ့။ ဒီနေ့မှ အတန်းထဲမှာ ခင်လာတာဟ၊ မျိုး . . . ဒါက ငါ စောစောကပြောတဲ့ ဝေမင်းလေ”

လှိုင်၏ မိတ်ဆက်ပေးမှုကြောင့် မျိုးပပဆိုသော ကောင်မလေးက ကျွန်တော့်ကို ရယ်ပြရင်း အသိအမှတ်ပြုသည်။ ကျွန်တော်ကလည်း မသိမသာ ပြန်ပြီးပြလိုက်၏။ ကျွန်တော်တို့ အားလုံး တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် ဘာပြောရမည်မသိဘဲဖြစ်နေစဉ် ကျော်ကျော်မင်းက စားပွဲအောက်မှ ကျွန်တော့်ပေါင်ကို လက်ဖြင့်ကုတ်ရင်း သူတို့ နှင့် မိတ်ဆက်ပေးဖို့ အချက်ပြသည်။ ကျွန်တော် လည်း ထိုအခါမှ ပင် မိတ်ဆက်ပေးဖို့ ကိစ္စကို သတိရတော့သည်။

“ဪ . . . မိတ်ဆက်ပေးရဦးမယ်၊ လှိုင် . . . ဒါ ငါ့သူငယ်ချင်းတွေ၊ ဒီတစ်ယောက်က ကျော်ကျော်မင်းတဲ့ ၊ ဒီဘက်က နိုင်ဝင်း . . . မှတ်ထားနော်။ ငါနဲ့ အတန်းအတူတူပဲ”

“ဟာ . . . ပွတာပဲ၊ ဒီနေ့ သူငယ်ချင်းအသစ် သုံးယောက်တောင်ရပြီ”

လှိုင့်စကားကြောင့် အားလုံးက ပျော်ရွှင်ရယ်မောဖြစ်ကြသည်။ နိုင်ဝင်းက . . .

“လှိုင့် . . . ဒီကောင်နဲ့ ခင်နေတာကြာပြီလားဟင်”

နိုင်ဝင်း ဘာသဘောနှင့် မေးလိုက်သည် ကျွန်တော် ရိပ်မိ၏။ ကျွန်တော်တို့ နှစ်ယောက်၏ ရင်းနှီးစွာပြောဆိုဆက်ဆံနေပုံမှာ ကာလကြာမြင့်စွာကပင် ခင်မင်သိကျွမ်းနေပုံပေါက်သဖြင့် နိုင်ဝင်း က မသင်္ကာဖြစ်နေခြင်း ဖြစ်သည်။

“သိပ်မကြာသေးပါဘူး နိုင်ဝင်းရဲ့ ၊ ဘာဖြစ်လို့ လဲဟင်”

ဒီတော့မှ နိုင်ဝင်း အရှက်ပြေရယ်ရင်း . . .

“ဘာမှ မဖြစ်ပါဘူး လှိုင့်ရယ်၊ အဓိကကတော့ ဒီကောင့်စကားကို မယုံလို့ပဲ၊ ဒီကောင်က လှိုင့်နဲ့ ခင်တာ သိပ်မကြာသေးဘူးတဲ့ ၊ အဲဒါကြောင့် ပါ”

“ဟင် . . . နိုင်ဝင်းကလည်း သူပြောတာယုံပေါ့။ ဘာလဲ . . . သူ့စကားက မယုံရဘူးလား”

လှိုင့်အမေးကို နိုင်ဝင်းက မဖြေမီ ကျော်ကျော်မင်းက ဝင်ဖြေသည်။

“ဟာ . . . သိပ်သေချာတာပေါ့ လှိုင့်၊ ဝေမင်းက ကောင်မလေးတွေနဲ့ ပတ်သက်ရင် ကျွန်တော်တို့ ကို အမြဲလိမ်ပြောတယ်”

ကျော်ကျော်မင်း၏ စကားကြောင့် လှိုင့်က ကျွန်တော့်ကိုကြည့်ရင်း မေးလေသည်။

“သူပြောတာ ဟုတ်လား ဝေမင်း . . .”

လှိုင့်က စောစောကလိုမဟုတ်တော့ဘဲ ခပ်တည်တည်နှင့် ဖြစ်ပါသ

ည် ။

“လှိုင်က ယုံလို့ လား . . .”

သူက ခေါင်းခါပြလေသည် ။

“ဒါပဲပေါ့”

ကျွန်တော်က လက်ဖျစ်တစ်ချက်တီးရင်း ပြောလိုက်သည် ။ ကျော်
ကျော်မင်းရော၊ နိုင်ဝင်း ပါ ခေါင်းတညိတ်ညိတ်နှင့် မျက်နှာကိုမဲ့ရင်း ကျွန်
တော်တို့ ကို ကြည့်နေ၏။ လှိုင်နဲ့ ပါလာသော မျိုးပပ ကတော့ ခပ်အေး
အေးပင် ရောက်လာသော လက်ဖက်ရည်ခွက်ကို သောက်နေလေသည် ။

အခုမှ ပင် ကျွန်တော်က လှိုင်ကို နောက်ကျနေရခြင်းအကြောင်းအား
မေးဖြစ်သည် ။

“ကိုးနာရီရောက်မယ်ဆိုပြီးတော့ လှိုင်က ဘယ်လိုကြောင့်
နောက်ကျနေရတာလဲ”

ကျွန်တော့်အမေးကြောင့် လှိုင်က လှပစွာပြုံးသည် ။ ပြီးတော့ မျိုးပပ
ဘက်သို့လှည့်ရင်း . . .

“ဟုတ်တယ်၊ ငါ ဒီကိုလာခါနီး အတန်းထဲကို ခဏဝင်ကြည့်တာ၊ အဲ
ဒါ သူနဲ့ ဆုံနေလို့ ။ သူက ငါ့ကို မနေ့က အတန်းတက်ရင် စာအုပ်ခဏ
လောက်ငှားပါလားတဲ့ . . . ။ ရယ်ရတယ်သိလား ဝေမင်း၊ ဒါနဲ့ ငါလည်း
အတန်းထဲမှာ အဖော်တစ်ယောက်ရပြီဆိုပြီး သူ့ကို စာအုပ်ငှားမလိုဘာ
လို့နဲ့ ရောသောဖောသောလုပ်လိုက်တော့ အခုလို
သူငယ်ချင်းတွေဖြစ်သွားရော . . . ။ ဒီတော့မှ ငါလည်း မနေ့က အတန်းမ
တက်ကြောင်း ပြောပြလိုက်တာပေါ့။ ဟဲဟဲ . . . ပိုင်တယ်မဟုတ်လား
ဝေမင်း။ သူငယ်ချင်းလိုချင်ရင် အဲဒီလိုပဲ လူလည်လုပ်ပြီး ရှာတတ်ရတ

ယံဟ။ သဘောပေါက်လား”

လှိုင်က ကြိတ်ရုဏ်ယူ၍ ပြောရင်း ရယ်နေကြသည် ။ သူ့စကားကြောင့် ချိုးပပကလည်း နှစ် ခြုံက်စွာပြီး၏။ ကျွန်တော့်စိတ်ထဲ တွင် သူ့ကို သိပ်ရိုးသားတဲ့ ကောင်မလေးဟု တိတ်တဆိတ် မှတ် ချက်ချ နေမိသည် ။ လှိုင်က သူ့စကားကို ဆက်ပြောပြန်သည် ။

“ငါက သူနဲ့ စကားတွေပြောနေရင်းနဲ့ နင်နဲ့ ချိန်းထားတဲ့ အချိန်ကို မေ့သွားတာဟ၊ ဆောရီး နော်၊ နင်စောင့်ရတာ သိပ်ကြာသွားလားဟင် ဝေမင်း . . .”

“ရပါတယ်၊ ပြဿနာမရှိဘူး”

ထိုစဉ် ကျော်ကျော်မင်းက ရုတ်တရက် ဝင်ပြော၏။

“အေး . . . မင်းက ပြဿနာမရှိပေမယ့် ငါတို့ က ပြဿနာရှိတယ်။ အခု ငါတို့ မြို့ထဲသွား မယ့်ကိစ္စ မင်း မလိုက်တော့ဘူးမဟုတ်လား။ ဟိုမှာ ချိန်းပွဲရှိတယ်၊ သေချာချိန်းထားတာ၊ ကိုယ့် ဘက်က ပျက်ကွက်လို့ မကောင်းဘူးကွ”

“အေး . . . မင်းတို့ ဘာသာ မင်းတို့ သွားပါ၊ ငါ အစောကြီးတည်းက မလိုက်ဘူးလို့ ပြောနေ သားပဲ။ ဒီမှာ လှိုင်တို့ ရောက်နေတဲ့ ဥစ္စာကို . . .”

ကျွန်တော်နှင့် ကျော်ကျော်မင်းတို့ ပြောနေသည့် စကားဝိုင်းကို လှိုင် က ဘုမသိ၊ ဘမသိ ဝင် ပြောလေသည် ။

“ဝေမင်း၊ ငါတို့ ကို အားနာမနေနဲ့ ၊ ချိန်းထားတဲ့ ဥစ္စာ သွားပေါ့ဟ၊ ချိန်းပွဲဆို ဘာပွဲလဲဟင်၊ ငါလည်း ပျင်းနေတာ၊ ဒီလိုလုပ် . . . ငါတို့ နှစ်ယောက်ပါ အဲဒီ နင်တို့ ချိန်းပွဲကို လိုက်ခဲ့မယ်လေ၊ ဘာချိန်းပွဲလဲ၊ ဘောလုံးပွဲလား၊ လက်ဝှေ့ပွဲလား”

လှိုင့်စကားကြောင့် ကျွန်တော်လည်း ဘာပြောရမှန်းမသိဘဲ ခေါင်း
စားသွားသည်။ ပြောပြလို့ ကလည်း မကောင်း။ မပြောပြရင်လည်း သူ
တို့ကို မခေါ်ချင်လို့ ဟု တစ်မျိုးအထင်ခံရဦးမည်။ နိုင်ငံက လှိုင့်စကား
ကို ဘယ်လိုလဲဆိုသည့် အဓိပ္ပာယ်ဖြင့် မျက်ခုံးပင့်ပြ၏။ ခက်ပြီ . . .။
ကျော် ကျော်မင်းကလည်း ဘာမှ ဆက်မပြောတော့။ ထိုအခါ ပြဿနာ
သည် ကျွန်တော့်တာဝန်ဖြစ်လာ သည် ။

“နင်တို့လိုက်လို့ မရဘူး လှိုင့်ရဲ့ ၊ အခုဟာက ဘောလုံးပွဲလည်း မဟု
တ်ဘူး ၊ လက်ဝှေ့ပွဲလည်း မဟုတ်ဘူး ၊ ဟို . . .”

ကျွန်တော် ဘာဆက်ပြောရမှန်းမသိဘဲ နိုင်ငံကို လှမ်းကြည့်လိုက်
မိ၏။ နိုင်ငံက ကျွန်တော့်ကို အူကြောင်ကြောင်ပုံစံဖြင့် ပြန်ကြည့်နေ
သည် ။

“ဆက်ပြောလေ ဝေမင်းရဲ့ . . . ၊ နင်တို့ ချိန်းပွဲက ဘာပွဲလဲ”

လှိုင့်ဆီမှ အသံထွက်လာပြန်သည် ။ ကျွန်တော်လည်း မထူးတော့ဟု
တွေးမိပြီး အမှန် အတိုင်း ပြောပြဖို့ ဆုံးဖြတ်လိုက်၏။

“အခုဟာ နင်တို့လိုက်လို့ မရဘူးဟ၊ ဒီချိန်းပွဲက ဘာပွဲလဲဆိုတော့
ဟာ ဖဲချိန်းရိုက်တာဟ၊ ကဲ . . . ရှင်းပြီလား”

ထိုအခါကျမှ လှိုင့်က အံ့ဩဟန်အပြည့်ဖြင့် သဘောပေါက်လေသည်
။

“ကဲ . . . ငါတို့ သွားမယ် ဝေမင်း”

နိုင်ငံက ပြောလိုက်ပြီး ကျော်ကျော်မင်းက ထိုင်ရာမှ ဦးအောင်ထ
လိုက်သည် ။ ကျွန်တော် က ပါးစပ်ဖြင့် ဘာမှ ပြန်မပြောဘဲ ခေါင်းကို
သာညိတ်ပြမိ၏။ ကျော်ကျော်မင်းက အားလုံးကို ခြုံပြီး နှုတ်ဆက်သည့်

သဘောဖြင့် သွားလိုက်ဦးမယ်ဟု ကောင်မလေးနှစ်ယောက်ကို ကြည့်ရင်းပြော သည် ။ သူ့စကားကြောင့် လှိုင်နှင့် မျိုးပပတို့ က အသီးသီးခေါင်းညိတ်ပြကြလေသည် ။

ကျော်ကျော်မင်းနှင့် နိုင်ဝင်းတို့ ထွက်သွားကြသည့် အခါ ကျွန်တော်တို့ သုံးယောင်သား တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် ပြောစရာစကား မရှိတော့သလို ငြိမ်သက်စွာရှိကြ၏။ ထိုစဉ် မျိုးပပက

"လှိုင် . .. ငါပြန်တော့မယ်၊ အိမ်မှာ ကိစ္စနည်းနည်းရှိလို့ ဟ နောက်နေ့ကျမှ ဆုံကြတာပေါ့"

"နင်ကလည်း နေပါဦးဟာ၊ အခုမှ အစောကြီးရှိသေးတယ်၊ ငါတို့ သုံးယောက် အင်လျားမှာ အကြော်သွားစားရအောင်လေ"

မျိုးပပက ရယ်ရင်း . . .

"မဖြစ်ဘူး လှိုင်ရဲ့ ၊ အစောကြီးဆိုပေမယ့် ငါ အိမ်ပြန်မှ ဖြစ်မှာ ၊ အိမ်မှာ အမေက နေသိပ် မကောင်းဘူး။ ဒီနေ့ ဆေးခန်းပြရမယ်လေ။ အဲဒါ ငါမရှိလို့ မဖြစ်ဘူး။ နောက်နေ့ကျမှ ပဲ အကြော်စား တာပေါ့ဟာ၊ နော် . . . လှိုင်"

မျိုးပပစကားကြောင့် လှိုင်သည် ဘယ်လိုရှေ့ဆက်ပြောရမည်ကို စဉ်းစားမရဘဲရှိသည် ။ ထိုအခါ ကျွန်တော်ကပါ လှိုင်ကို ဝင်ပြောပေးရ၏။

"သွားပါစေ လှိုင်ရာ သူ့အမေမှ နေမကောင်းပဲဟ၊ အဲဒီကိစ္စမျိုးက ပျက်ကွက်လို့ မကောင်း ဘူး"

ကျွန်တော့်စကားကြောင့် လှိုင်က မျိုးပပကို ကတိတောင်းရင်းပြန်ဖို့ ခွင့်ပြုလိုက်သည် ။

"မျိုး . . .အဲဒါ ဆိုရင်တော့ ပြန်လေ၊ နောက်နေ့တွေ ဆိုရင်တော့ ငါ့ ကိုထားခဲ့ပြီးပြန်မသွားရ ဘူးနော် . . .၊ ကတိပေး"

"အေးပါ လှိုင်ရယ်၊ နင်ကလည်း ကလေးကျနေတာပဲ၊ ကဲ . . . ဝေမင်း ၊ ပြန်ဦးမယ်၊ နောက်မှ တွေ့ကြတာပေါ့"

မျိုးပပက ကျွန်တော့်ကိုနှုတ်ဆက်ပြီး ပြန်ဖို့ ပြင်ဆင်နေသည် ။ လှိုင် သည် သူ့သူငယ်ချင်းပြန် တော့မှာ ကို မလိုလားစွာ လိုက်ကြည့်နေ၏။ မျိုးပပ ပြန်သွားသောအခါ ကျွန်တော်က လှိုင်ကို ပြောပြရသည် ။

"နင် မျိုး ပြန်သွားလို့ ဝမ်းနည်းနေတာလားဟင် . . .လှိုင်၊ အဲဒါ အဓိ ဟွယ်မရှိဘူးနော်၊ သူငယ်ချင်းဆိုတာ ဘယ်လောက်ခင်ခင် အမြဲတမ်းန င့်ဘေးမှာ နေပေးလို့ ဘယ်ဖြစ်နိုင်ပါ့မလဲ၊ သူလည်း သူ့ကိစ္စနဲ့ သူ ရှိမှာ ပဲ ၊ ငါပြောတာကိုသဘောပေါက်ရဲ့ လားလှိုင် . . ."

ကျွန်တော့်စကားကြောင့် လှိုင်က သဘောပေါက်စွာ ခေါင်းညိတ်ပြ ၏။

"နင်ပြောတာ ဟုတ်ပါတယ် ဝေမင်းရဲ့ ၊ ငါက အဖော်အရမ်းမက် တာဟ၊ အဲဒါကြောင့် နေမှာ ၊ အရင်ကအပေါင်းအသင်းတချို့ဆိုငါ့ကို အ ရမ်းအသုံးချကြတာပဲ၊ ငါက သိတာပေါ့၊ ဒါပေမဲ့ငါက သိသိနဲ့ တမင်ခံပြီး ပေါင်းတာပဲ၊ အံ့မယ် . . . ရယ်ရတယ်သိလား ဝေမင်း၊ သူတို့ က ငါ့ကို အ တယ် လို့ ထင်နေကြတာဟ . . .ဟား ဟား ဟား"

လှိုင်က ပြောရင်း ရယ်ပင်ရယ်နေလိုက်သေးသည် ။ ကျွန်တော်က လှိုင်ကိုသဘောကျစွာ ပြုံးမိ၏။ စိတ်ထဲမှ လည်း တော်တော်ပါးနပ်တဲ့ ကောင်မလေးဟု မှတ်ချက်ချနေမိသည် ။ ထိုအချိန် တွင် လှိုင်ဆီမှ မေးခွ န်းတစ်ခု ရောက်လာပါသည် ။

"နင်က ငါ့ကိုသိနေတယ်နော် ဝေမင်း၊ ငါ မျိုးကို မပြန်စေချင်တာ မှန်ပေမယ့် ဒီလောက်ကြီး တော့ မဟုတ်ပါဘူး၊ နင်က ငါ့စိတ်ကို ခဏလေးနဲ့ အတွင်းကျကျ သိနေတယ်နော်။ နင် ငါ့ကို ဘယ်အချိန်တုန်းက ဘယ်လို လေ့လာလိုက်တာလဲဟင်"

သူ၏ အမေးကို ဘယ်လိုသင့်လျော်အောင် ဖြေရမလဲဟု ကျွန်တော် အလျင်အမြန် စဉ်းစားရ သည် ။ နောက်တော့ဒီမေးခွန်းသည် အတည်ဖြေဖို့ ထက် ရောနှောနှောက်ပြောင်ပြီး ခပ်ပေါ့ပေါ့ ဖြေရင် ကောင်းမည်ဟု တွေးမိလိုက်၏။

"ဒီလိုပါပဲလှိုင်ရဲ့ ၊ နင့်ရှေ့မှာ ထိုင်နေတဲ့ ကောင်က အလကားကောင်မှ မဟုတ်တာ၊ သိတယ် မဟုတ်လား၊ မြန်မာပြည်မှာ ဖြစ်နေလို့ ။ ဟိုမှာဆို ဖရိုင်းလောက်တော့အသာလေးပဲ . . .ဟဲဟဲဟဲ"

လှိုင်က သူ၏ သွားဂျိုးလေးများကို အကြာကြီးပေါ်သည် အထိ ရယ်လေသည် ။ ပြီးတော့ ကျွန်တော့်စကားနှင့် ကျွန်တော့်ကို ပြန်ပြောသည် ။

"ဟိုမှာ ဆိုတာ ဘယ်နေရာကိုပြောတာလဲ၊ ဘာလဲ တံတားလေးမှာလား"

လှိုင်သည် ခင်မင်တာသိပ်မကြာသေးသည့် ကျွန်တော့်ကို အတင့်ရဲစွာ နောက်ပြောင်ရဲသူ လည်း ဖြစ်သည် ။ ကျွန်တော်က လှိုင်စကားကို လိုက်ရယ်ရင်း စောစောက သူ့မေးခွန်းကို ဖော့ပစ် လိုက်ရသည် ။

နှစ်ယောက်သား ရယ်၍ အားရသွားသောအခါ လှိုင်သည် စောစောတုန်းက မျိုးပပပြောခဲ့ သော စကားအား ကျွန်တော့်ကို ပြောပြန်သည် ။

"ဝေမင်း၊ ငါတို့ နှစ်ယောက် အင်းလျားမှာ ဘူးသီးကြော် သွားစာရ အောင်ဟာ ဒီမှာ ထိုင်ရ တာ ကြာနေပြီ၊ ပျင်းစရာကြီး"

"နင့်သဘောပဲလေ"

ကျွန်တော်က သဘောတူလိုက်သောအခါ လှိုင်က နှစ်မြှိုက်စွာပြုံးပါသည်။ ။ ထို့နောက် ကျွန်တော်က စားပွဲထိုးကို ပိုက်ဆံရှင်းရန် ခေါ်လိုက်၏။ ကျသင့်ငွေကို ရှင်းပြီးသောအခါ ကျွန်တော် တို့ နှစ်ယောက် အင်းလျားကန်ဘောင်ဘက်သို့ လမ်းလျှောက်လာကြသည်။ ။ အဓိပတိလမ်းထောင့် တွင် စိန်ပန်းနီနီတွေ ပွင့်နေပြီ။ လှိုင်က ရုတ်တရက် ဘွဲ့နှင်းသဘင်ခန်းမဘေးရှိ ကွက်လက်ပေါ်တွင် ဓာတ်ပုံအရိုက်ခံနေသော ကျောင်းသူတချို့ကိုကြည့်၍ နှာခေါင်းတစ်ချက်ရှုံ့ လိုက်၏။ ကျွန်တော်က လှိုင်အတွေးကို စဉ်းစားမိပြီး လှိုင်အပြုအမူကို သဘောကျစွာ ရယ်မိသည်။ ။

ထိုအခါ လှိုင်က နှုတ်ခမ်းကိုက်ပြပြီး မျက်စောင်းထိုးလေသည်။ ။ နောက်စီးပွားရေး တက္ကသိုလ်ဝင်းကို ဖြတ်သန်းလိုက်ကြပြီးသောအခါ အင်းလျားကန်ဘောင်သို့ ရောက်လာကြပြီ။

"လှိုင် . . . နင် ဘယ်ဆိုင်ထိုင်ချင်လဲ"

လှိုင်က ကန်ဘောင်တစ်လျှောက်ရှိဆိုင်တွေကို တစ်ချက် ဝှေ့ယမ်း၍ ကြည့်သည်။ ။

"ဘယ်ဆိုင်ကောင်းမလဲဟင် ဝေမင်း ငါမသိဘူးဟဲ့"

သူ့စကားကြောင့် ကျွန်တော်ကပင် ထိုင်မည့် ဆိုင်ကို ဦးဆောင်၍ ရွေးချယ်ရသည်။ ။

"လာ . . .လှိုင်၊ ဟိုးဘက်အစွန်ဆုံးဆိုင်မှာ ထိုင်ကြမယ်၊ အဲဒီဆိုင်က

လက်ဖက်ရည်ပါ ရတယ်"

ကျွန်တော့်ရွေးချယ်မှုကို လှိုင်းက ဘာမှ မပြောဘဲ တိတ်ဆိတ်စွာ လိုက်ပါလာ၏။ ကျွန်တော် တို့ ထိုင်ထိုင်ချင်း ရောက်လာသောစားပွဲထိုးလေးကို ဘူးသီးကြော်တစ်ပွဲ၊ လန်ဒန်တစ်ပွဲဟု ကျွန်တော်က မှာ လိုက်သည်။

လှိုင်းသည် အင်းလျားရေပြင်အစပ်က လှိုင်းငယ်လေးများကို ငေးကြည့်နေ၏။ ကျွန်တော်တို့ ထိုင်နေသော စားပွဲသည် အရိပ်အာဝါသကောင်းလှသော သစ်ပင်တစ်ပင်အောက်တွင် ဖြစ်နေသည်။ နေရောင်သည် အခြားနေရာများ တွင် ခပ်ပျော့ပျော့ပူနေသော်လည်း ကျွန်တော်တို့ ထိုင်နေသည့် နေရာကတော့ ပကတိ အေးမြနေလိက်ရှိသည်။

ခပ်လှမ်းလှမ်းရှိ ရေပြင်ပေါ်တွင် ရေဘဲနှစ်ကောင် ကူးခပ်နေသည်ကိုလည်း မြင်ရ၏။ စားပွဲထိုးကောင်လေးက စောစောကမှာ ထားသော စားစရာများကို လာချနေသည်။ ရုတ်တရက် ပူ နေသော နေရောင်သည် မှိုန်ဖျော့သွားပြီး လေအေးအေးတစ်ချက်က ကျွန်တော်တို့ ကို တိုက်ခတ် သွား၏။

ထိုစဉ် လှိုင်းမျက်လုံးလေးများ လက်ခနဲဖြစ်သွားသည် ကို ကျွန်တော်မြင်လိုက်ရပါသည်။ ကျွန်တော်လည်း စိတ်ဝင်စားသွားပြီး လှိုင်းကြည့်နေသောမြင်ကွင်းကို လိုက်ကြည့်မိသွား၏။

လှိုင်းက စာကလေးဗေဒင်သည် ကုလားလေးတစ်ယောက်ကို လိုက်ကြည့်နေတာဖြစ်သည်။ ထိုကုလားလေး၏ လက်ထဲတွင် လှောင်အိမ်ငယ်တစ်ခုကို ကိုင်ထားပြီး တခြားဝိုင်းများ တွင် စာကလေးဗေဒင်မေးဦးမလားဟု လိုက်ပြောနေဟန်တူသည်။ သို့သော် လှိုင်းသည် စာက

လေး ဗေဒင်ကို သိပုံမရ . . .။ သူ့အမြင်တွင် ထူးဆန်းနေ၍ သာ လိုက်ကြည့်နေပုံပေါက်သည် ။ နောက် တော့ လှိုင်သည် မနေနိုင်တော့ဘဲကျွန်တော့်ကို လက်ညှိုးထိုး၍ မေးတော့သည် ။

"ဝေမင်း၊ ဟိုကောင်လေးက ဘာရောင်းနေတာလဲဟင်"

"အဲဒီ စာကလေးဗေဒင်သည် လေ၊ သူ့ဆီမှာ ဗေဒင်မေးဦးမလားဆိုပြီး လိုက်ပြောနေတာ ဖြစ်မှာ ပေါ့"

"ဗေဒင် ဘယ်လိုဟောတာလဲဟင်၊ စာကလေးက ဟောတာလား၊ မှန်ရောမှန်ရဲ့ လား"

"ဘယ်လိုဟောတာလဲဆိုတာတော့ ငါလည်း မသိဘူး၊ စာကလေးဟောတာတော့ မဟုတ် နိုင်ဘူးဟ၊ စာကလေးက လူလိုမှ မတတ်ဘဲ၊ မှန်တာ မမှန်တာဆိုတာကလည်း ဗေဒင်ပဲဟာ၊ ဘယ်လိုလုပ်ပြီး အားလုံးကွက်တိ မှန်နိုင်ပါ့မလဲ၊ နည်းနည်းပါးပါး တိုက်ဆိုင်တာလောက်ပဲ ရှိမှာပါ"

"နင်ရော စာကလေးဗေဒင် မေးဖူးလားဟင် . . . ဝေမင်း"

"ဟင့်အင်း . . . မမေးဖူးပါဘူး"

"ဒါဆို ငါတို့ စမ်းမေးကြည့်ရင်ကောင်းမလား၊ ပိုက်ဆံ သိပ်မပေးရဘူးထင်တယ်နော်"

"အင်း . . . ပိုက်ဆံသိပ်မပေးရပါဘူး၊ လွန်ရောကျွဲရောမှ နှစ်ရာလောက်ပေါ့ဟာ"

"ဟာ . . . ဟုတ်လား၊ ဈေးပေါသားပဲ၊ ငါ့ဆီမှာ ပိုက်ဆံလေးရာလောက်ကျန်သေးတယ်၊ ငါတို့ စာကလေးဗေဒင် မေးရအောင်နော် ဝေမင်း၊ နင်ပါမေးပေါ့"

"မမေးချင်ပါဘူး လှိုင်ရယ်"

"ငါ့ပိုက်ဆံစိုက်ပေးပါ့မယ် ဝေမင်းရဲ့ ၊ နော် . . . နင်ပါ မေးစမ်းပါ"

"မဟုတ်ဘူး လှိုင်ရဲ့ ၊ ပိုက်ဆံကြောင့် မဟုတ်ဘူး ၊ ငါ့ဆီမှာ လည်း ပိုက်ဆံသုံးရာလောက်ကျန် ပါသေးတယ်၊ မမေးချင်လို့ မမေးတာ၊ နင်မေးချင်မေးလေ၊ ငါတော့ မမေးချင်ဘူး"

လှိုင်သည် ကျွန်တော့် ငြင်းဆိုမှုကို လက်မလျှော့သေးဘဲ ထပ်မံဆွဲဆောင်ပြန်သည်။ ။

"ဝေမင်းရယ်၊ နင်မယုံလည်း ငါနဲ့ အဖော်ရအောင်မေးစမ်းပါဟ၊ လိမ္မာပါတယ်၊ တို့ နှစ်ယောက် အတူတူမေးကြမယ်လေ . . . နော်"

ကျွန်တော် ထပ်ငြင်းဖို့ စိတ်ကူးလိုက်မိသော်လည်း ထိုစိတ်ကူးသည် စိတ်ကူးသာဖြစ်ခဲ့ပြီး လက်တွေ့အကောင်အထည်မဖော်ဖြစ်ခဲ့ပါ။ ။
အကြောင်းမူလှိုင် ကျွန်တော့်အား ကြည့်နေသော မျက်လုံးများကြောင့်ဖြစ်လေသည်။ ။ ထိုမျက်လုံးများ ၏ အဓိပ္ပာယ်ကို ကျွန်တော်ကောင်းကောင်း သိပါ သည်။ ။

ကျွန်တော် ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်သောအခါ လှိုင်ကပျော်ရွှင်စွာပြုံးပြ၏။ ။ တဖြည်းဖြည်းနှင့် စာကလေးဗေဒင်သည် ကုလားလေးသည် ကျွန်တော်တို့ ဝိုင်းနားသို့ တိုးကပ်ရောက်ရှိလာသည်။ ။ ကျွန်တော်တို့ ဝိုင်းဆီသို့ ထိုကုလားလေး ရောက်မလာမီပင် လှိုင်က ထိုကုလားလေးကို လက်ယပ် ခေါ်နေလေသည်။ ။

ထိုအခါ စာကလေးဗေဒင်သည် ကုလားလေးသည် ကျွန်တော်တို့ ဝိုင်းသို့ အလျင်အမြန်ပင် ရောက်လာ၏။ ။

"အစ်မ စာကလေးဗေဒင်မေးမလို့ လား"

ကုလားလေး၏ ဆံပင်များ သည် ခွေခေါက်ပြီး ဦးရေပြားပေါ်၌ လိပ်ကပ်နေသည်။ ။ ကျွန်တော်က သူ့ဆံပင်များကိုကြည့်ရင်းသဘောကျစွာပြုံးမိ၏။ စိတ်ထဲတွင် လည်း ထိုကုလားလေး ကို အရွယ်နှင့် မလိုက်အောင်လည်မယ့်ကောင်လေးဟု မှတ်ချက်ချနေမိသည်။ ။

"နင့်ဗေဒင်က ဘယ်လိုမေးရမှာ လဲ၊ ငါ့ကိုရှင်းပြ"

လှိုင်က ကုလားလေးကို မေးလိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။ ။

"အစ်မ ဘာနေသမီးလဲ၊ ရိုးရိုးမေးမှာ လား၊ ရှယ်မေးမှာ လား"

"ရိုးရိုးနဲ့ ရှယ်နဲ့ က ဘာကွာလို့ လဲ"

"ဈေးကွာတယ်၊ ရိုးရိုးက တစ်ခါမေးသုံးဆယ်၊ ရှယ်က ငါးဆယ်၊ ရိုးရိုးက ဟောထားတာ နည်းတယ်၊ မစုံဘူး၊ ရှယ်က အစုံဟောထားတာ"

"အေး . . .ဟုတ်ပြီ၊ ရှယ်က ငါးဆယ်နော်၊ ဒါဆို ရှယ်မေးမယ်၊ နှစ်ယောက် . . ."

"အစ်မအရင်မေးမှာ လား၊ မွေ့နေပြော . . ."

"ဗုဒ္ဓဟူး၊ နေပါဦး . . . နင့်စာကလေးက ဘယ်လိုဟောမှာ လဲ၊ ငါ့ကိုပြောပြဦး"

ကုလားလေးက သူ့လက်ထဲက စာကလေးလှောင်အိမ်ကိုစားပွဲပေါ်တင်လိုက်သည်။ ။ နောက် လှောင်အိမ်တံခါးဝကို ဖွင့်သည်။ ။ ထိုအခါ စာကလေးသည် လှောင်အိမ်အဝရှိ တန်းလေးပေါ်သို့ရောက်လာ၏။ ကုလားလေးက လှောင်အိမ်အပေါ်ရှိ အံ့ဂှက်ထဲမှ ဖဲချပ်အရွယ် ကတ်ပြားလေးများကိုပြရင်း လှိုင်ကိုရှင်းပြသည်။ ။

"ဒီလို အစ်မရဲ့ ။ ဟောဒီ ကတ်ပြားတွေမှာ မွေ့နေအစုံပါတယ်၊ အဲဒီထဲက အစ်မရဲ့ မွေးနေ့ ဗုဒ္ဓဟူးကို စာကလေးက ရွေးထုတ်ပေးလိမ့်မယ်။ တကယ်လို့ မှားသွားရင် နှစ်ဆ ကျွန်တော်က ပြန်လျော်ပေးမယ်။ (၁၀၀) ပေါ့။ ဟောပြောချက်က အဲဒီကတ်ပြားပေါ်မှာ ပါတယ်"

လှိုင်သည် စာကလေးမှားရင် နှစ်ဆပြန်လျော်မယ်ဆိုသော စကားကို စိတ်ဝင်စားနေပုံပေါ် သည် ။ ကုလားလေးကို စလိုသည့် သဘောဖြင့် တကယ်လျော်ရမှာ နော်ဟု ပင် ပြောလိုက်သေး သည် ။

"လျော်မှာ ပေါ့ အစ်မရဲ့ ၊ ဟောဒီမှာ ပိုကဆံပါတယ်"

ကုလားလေးကသူ့အိတ်ကပ်ကို ပုတ်ပြရင်းပြောတော့ ကျွန်တော်တို့ ရယ်ကြရသေးသည် ။ နောက် ကုလားလေးက စာကလေးကို စပါးလုံးတစ်လုံး၊ နှစ်လုံးခန့် ကျွေးနေ၏။ နှုတ်မှ လည်း ဘာတွေမှန်းမသိ တတ်တွတ်ရွတ်နေလေသည် ။ သူ့လက်ထဲမှ ကတ်ပြားတွေကိုလည်း ဖဲချပ်များ လို ကုလားဖန်ထိုးပြီး စာကလေးရှေ့မှာ ဖြန့်ချလိုက်သည် ။ ထိုအခါ စာကလေးသည် သူ့ရှေ့က ကတ်ပြားများ ပေါ် ခေါင်းတညိတ်ညိတ်လုပ်နေ၏။ ကတ်ပြားရွေးနေတာပဲဟု ကျွန်တော် နားလည် လိုက်သည် ။

"မှားပါစေ . . . မှားပါစေ . . ."

လှိုင်ဆီမှ ဆုတောင်းသံဖြစ်လေသည် ။ ကုလားလေးကလည်း သူ့စာကလေးကို မှားပါစေ ဟု ဆုတောင်းနေသော လှိုင်အား ဘုကြည့် ကြည့်နေ၏။ ကျွန်တော်ကတော့ လှိုင်ကိုသာ ရယ်ချင် နေမိသည် ။ စာကလေး၏ နှုတ်သီးသည် ကတ်ပြားများ ရှေ့၌ ဝှေ့ဝဲလျက် ရွေ့လျားနေပေသည် ။

ဟော . . . ဆွဲတော့မယ် ဆွဲပြီ ဆွဲပြီ၊ စာကလေးက သူ့ရှေ့၌ ကတ်ပြားတွေအများကြီးရှိ သည့် အနက် ကတ်ပြားတစ်ခုကိုဆွဲလိုက်သ

ည် ။ ကျွန်တော်ရော လှိုင်ပါ နှစ်ယောက်စလုံး ထိုကတ်ပြားကို အလှအ
ယက်ဝိုင်းကြည့်မိကြသည် ။

ဗုဒ္ဓဟူးသားသမီးအတွက် ဟောပြောချက် . . . ၊ ဒါဆို စာကလေးရွေး
တာမှန်သွားပြီပေါ့၊ ကုလားလေးသည် ပြုံးရွှင်လျက် ထိုကတ်ပြားလေး
ကို လှိုင်အားပေးလိုက်၏။ လှိုင်က ဘူးသီးကြော် တစ်ခု ယူစားလိုက်ရင်း
ဗုဒ္ဓဟူးနေ့ဟောစာတမ်းကို သေချာဖတ်နေလေသည် ။

ကျွန်တော်က လန်ဒန်တစ်လိပ်ကို မီးညှိ၍ ဖွာလိုက်ပါသည် ။

"အစ်ကိုရော မေးမှာ မဟုတ်လား ဘာနေ့သားလဲ"

"ငါလည်း ဗုဒ္ဓဟူးပဲ၊ ကတ်ပြားက သူ့ဆီ ရောက်နေတယ်မဟုတ်
လား၊ သူပြီးမှ ဟောလို့ ရမှာ ပေါ့၊ မင်း စာကလေးဘယ်လောက်ပဲ တော်
တော် ဗုဒ္ဓဟူးနေ့ ကတ်ပြားမပါဘဲရွေးရင် လွဲသွားမှာ ပေါ့"

ထိုအခါ ကုလားလေးကကျွန်တော့်ကို သနားသလိုပြုံးကြည့်နေသည်
။ ပြီးတော့ ရှင်းပြသည် ။

"အစ်ကိုကလည်း ဟောဒီကတ်ပြားတွေထဲမှာ ဗုဒ္ဓဟူးတွေ
အများကြီးပါတယ် သဘော ပေါက် . . ."

ထိုစကားကြောင့် ဗေဒင်ဖတ်နေသော လှိုင်က ကုလားလေးကို မျက်
လုံးပြူးကြည့်သည် ။ ကုလားလေးကလည်း
သူ့စကားနည်းနည်းလွန်သွားပြီဆိုတာ သဘောပေါက်သွားပြီး ချင်ချင်းပဲ
ရှင်းပြရှာသည် ။

"ဒီလိုပါ၊ ဟောဒီကတ်ပြားတွေက စုစုပေါင်းနှစ်ဆယ့်တစ်ချပ်ရှိတ
ယ်၊ ခုနစ်ရက်၊ ခုနစ်ရက် သုံးစုံပေါ့၊ တနင်္လာသုံးခု၊ အင်္ဂါသုံးခု၊ ဗုဒ္ဓဟူး
သုံးခု . . .အစ်မက ဗုဒ္ဓဟူးတစ်ခု ဖတ်နေတယ်နော်၊ ဟောဒီထဲမှာ နှစ်ခု

ကျန်သေးတယ် အဲဒါကိုပြောတာ"

"ဪ... ဟုတ်ပြီ၊ ဟုတ်ပြီ၊ ဒါဆိုလည်း မေးတာပေါ့"

ကျွန်တော်က ဗေဒင်မေးဖို့ သဘောတူလိုက်သောအခါ ကုလားလေးသည် စောစောက လှိုင့်အတွက် မေးစဉ်တုန်းကအတိုင်းနှုတ်မှ တတွတ်တွတ် ရွတ်နေပြန်သည်။ ။ စာကလေးသည် ပထမအကြိမ်တုန်းကအတိုင်း ဗေဒင်ကတ်ပြားထဲမှ ဗုဒ္ဓဟူးကတ်ကို ရွေးလေသည်။ ။ မလွဲ...။

စာကလေး၏ နှုတ်သီးတွင် အံ့ဩစဖွယ် ဗုဒ္ဓဟူးသားသမီးအတွက် ဟောစာတမ်းပါသော ကတ်တစ်ခု ပါလာ၏။

အံ့ဩနေသော်လည်း ဘာမှ ပြောမနေတော့ဘဲ ကျွန်တော့်အတွက် ဗေဒင်ဟောစာတမ်းကို ဖတ်နေမိတော့သည်။ ။

ဗေဒင်ဟောစာတမ်းသည် ကျွန်တော်တို့ ဖတ်နေကျ မဂ္ဂဇင်းထဲက ဗေဒင်များ အတိုင်းသာ ဖြစ်သည်။ ။ ထူးခြားမှု သိပ်မရှိလှချေ။

ကျွန်တော်က လှိုင့်အခြေအနေကို သတိရမိပြီး ခိုးကြည့်လိုက်ပါသည်။ ။ ထိုအခါ လှိုင့်က ကျွန်တော့်အားညင်သာစွာပြုံးပြ၏။

လှိုင့်၏ အပြုံးသည် ငွေရောင်လက်စိုနေသော နှင်းပွင့်လေးတစ်ပွင့်ကို နွေလယ်ခေါင်တွင် မြင်တွေ့ရသလိုမျိုးဖြစ်သည်။ ။

"ဝေမင်း၊ နင့်ဟောစာတမ်းက မှန်ရဲ့ လား၊ ငါ့ဥစ္စာကတော့ မဆိုးဘူးလားဟ...။ တချို့နေရာတွေဆို ဒက်ထိပဲ"

"ဘာလဲ...လွဲတာလား"

"အေး"

ကျွန်တော်တို့ နှစ်ယောက်သား ပြိုင်တူရယ်မောကြသည်။ နောက် . . .လှိုင်းက ကုလားလေး အား ဗေဒင်မေးခွေတစ်ရာကို ထုတ်ပေးလိုက်၏။ ဗေဒင်မေးသည့် ကိစ္စပြီးသွားပြီဖြစ်သဖြင့် ကုလားလေးသည် သူ့ငှက်လှောင်အိမ်ကိုယူ၍ ပြန်တော့မည်အလုပ်တွင် လှိုင်းက တားလိုက်ပါသည်။

"ခဏနေဦး၊ ငါ စာကလေးကို ကြည့်ချင်လို့ . . ."

"ရပါတယ် အစ်မရဲ့၊ ကြည့်လေ . . ."

ကုလားလေးက သဘောကောင်းစွာပိတ်ထားသည့် လှောင်အိမ်တံခါးကို ဖွင့်ပြလိုက်သေး သည်။ ကျွန်တော်က နောက်ထပ် လန်ဒန်စီးကရက်တစ်လိပ်ကို မီးညှိ၍ သောက်နေမိ၏။

လှိုင်းကြည့်နေသော စာကလေး၏ အမွှေးများမှာ ချစ်စရာကောင်းလှသည်။

"ဟဲ့ . . . နင့်စာကလေးက ပျံတတ်လား"

"မပျံပါဘူး"

"ပျံမရအောင် အတောင်ချိုးထားတာပေါ့"

"အဲဒီလိုတော့ လုပ်မထားပါဘူး၊ ဒါပေမဲ့ သူ့ကိုကာလီမယ်တော်နဲ့ တိုက်ထားတယ်၊ သူ မပျံပါဘူး"

ကာလီမယ်တော်နဲ့ ဘယ်လိုတိုက်ထားမှန်းတော့ ကျွန်တော်လည်း မသိ။ လှိုင်း လျှောက်မေး သမျှ ဖြေနေရသော ကုလားလေးကို ကျွန်တော်က ပြုံးပြရသေးသည်။ ကျေးဇူးတင်သည့် သဘော . . .။

လှိုင်းက ကုလားလေးဆီမှ စပါးလုံးတစ်လုံး နှစ်လုံးခန့်ယူပြီး စာက

လေးကို ကျွေးလိုက်၏။ စာကလေးသည် လှောင်အိမ်တံခါးဝမှ အပြင်သို့ ကိုယ်တစ်ကိုယ်စာခန့် ထွက်လာသည် ။

ထိုစဉ် . . .

"အား . . . ပူလိုက်တာ"

ထိုအသံနှင့် အတူလှိုင်သည် စားပွဲကိုပါ အလန့်တကြား ထပုတ်လေသည် ။ လှိုင်အသံက ခပ်ကျယ်ကျယ်ဖြစ်ပြီး ထိုအသံနှင့် တစ်ပြိုင်နက် စားပွဲကိုယောင်ပြီးပုတ်လိုက်ချိန်မှာ ကွက်တိဖြစ်နေ သောကြောင့် ကျွန်တော်ပင် လန့်သွားသည် ။ ထိုအဖြစ်အပျက်နှင့် ထိုအရှိန်ကြောင့် လှောင်အိမ် အပြင်သို့ရောက်နေသည့် စာကလေးအား ခြောက်လှန့်သကဲ့သို့ ဖြစ်သွားပြီး စာကလေးမှာ ထပျံ ပြေးလေတော့သည် ။

"ဘာဖြစ်တာလဲ လှိုင်ရဲ့ . . ."

"ဘာဖြစ်ရမှာ လဲ၊ နင့်ဆေးလိပ်နဲ့ ငါ့လက်ကို လာတို့ မိတာလေ၊ ဒီမှာ ပူလိုက်တာလွန်ရော . . ."

လှိုင်က ပြောပြီး သူ့လက်တွေကို သေချာပွတ်သပ်ကြည့်နေပြန်သည် ။ ကျွန်တော်လည်း ကျွန်တော်၏ မတော်တဆပေါ့လျော့မှုကြောင့် လှိုင်ပူသွားသည့် ကိစ္စကို တောင်းပန်ဖို့ စဉ်းစားရသည် ။

"ဆောရီးနော် . . ."

"ဒီမှာ . . . နုမနေနဲ့ အစ်ကို၊ အခု ကျွန်တော့်စာကလေး အစ်ကိုတို့ နှစ်ယောက်ကြောင့် ပျံပြေး သွားပြီ။ အဲဒီပြဿနာ ဘယ်လိုရှင်းမလဲ"

ကုလားလေး၏ စကားကြောင့် လှိုင်နှင့် ကျွန်တော် တစ်ယောက်မျှ ကံနာတစ်ယောက် ကြည့်ဖြစ်ကြသည် ။

အံ့ဩမှု၊ ရယ်ချင်နေသည့် လှိုင့်မျက်လုံးတွေ။

"မတော်တဆဖြစ်တာပဲညီလေးရာ၊ ဒီမှာ သူ့လက်တောင် မီးတော်တော်ပူသွားပြီ"

"အဲဒါက ကျွန်တော်နဲ့ မဆိုင်ဘူးလေ၊ ကျွန်တော်နဲ့ ဆိုင်တာကကျွန်တော့် စာကလေးကို ပြန်လျော်ပေးဖို့ ပဲ"

ကုလားလေး၏ စကားကြောင့် လှိုင့်က ကုလားလေးကို အမြင်ကတ်သွားပုံရသည် ။

"အောင်မယ် . . . မလျော်နိုင်ပါဘူး၊ နင့်စာကလေးက အစကပြောတော့ မပျံပါဘူးဆို၊ ကာလီမယ်တော်နဲ့ တိုက်ထားတယ်ဆို၊ အခု နင့်စာကလေးပျံပြေးတာ ငါတို့ က ဘာဆိုင်လို့ လဲ၊ ငါတို့ က အတင်းပျံခိုင်းတာလည်း မဟုတ်ဘူး ၊ သူ့သဘောနဲ့ သူ ပျံပြေးတာ . . ။ ဘယ်တတ်နိုင်ပါ့မလဲ"

"အစ်မနော်၊ လူကြီးလုပ်ပြီး အဲဒီလို မညစ်ပတ်နဲ့ ၊ ကျွန်တော့်စာကလေးက ကာလီ မယ်တော်နဲ့ တိုက်ထားတာ။ သူ့ဟာနဲ့ သူဆို ဘယ်တော့မှ ပျံမပြေးဘူး။ အခုဟာက အစ်မက စားပွဲ ကို တအားပုတ်လိုက်တော့ သူလည်း လန့်ပြီး ပျံပြေးသွားတာပေါ့။ အစ်မကြောင့် ဖြစ်ရတာ၊ မရဘူး၊ လျော်ပေးရမယ်"

"ငါလည်း စားပွဲကို အားအားယားယား ပုတ်မလားဟဲ့၊ ဒီမှာ အပူလောင်လို့ လန့်ပြီးပုတ်မိတာ ပေါ့"

"ဟုတ်တယ်၊ ဒါဆိုအစ်ကိုလျော်ပေး"

ဘုရား . . . ဘုရား . . . သူတို့ ပြဿနာက ကျွန်တော့်ဘက် လှည့်လာပြီ။ ဒါပေမဲ့စာကလေး လန့်ပြီး ပျံပြေးသည့် ကိစ္စမှာ လှိုင့် ပယောဂ မ

ကင်းဟု ကျွန်တော်နားလည်ထားသည်။ ။ အဲဒီလိုပဲ ကျွန်တော့်ပယောဂလည်း မကင်း . . .။

"ညီလေး၊ မင်းစာကလေးကို ဘယ်လောက်လျော်ပေးရမလဲဟင်"

ကျွန်တော့်မေးခွန်းကြောင့် ကုလားလေးသည် လှစ်ခနဲပြုံးလိုက်သည်။ ။

"သိပ်မများ ပါဘူး၊ တစ်ထောင်ပဲပေးပါ"

ကုလားလေးပြောလိုက်သော စာကလေးတန်ဖိုးကြောင့် ကျွန်တော်တော်တော်စိတ်ညစ် သွားသည်။ ။ ကျွန်တော့်တွင် ပိုက်ဆံသုံးရာကျော်ကျော်သာရှိသည်။ ။ လှိုင်တွင် လည်း စောစောက လေးရာကျန်းသေးသည် ဟု ပြောထား၏။ ဒါပေမဲ့ စာကလေးဗေဒင်မေးခွာတစ်ရာပေးထားပြီးဖြစ် သောကြောင့် လှိုင်မှာ သုံးရာခန့်သာကျန်တော့မည်။

ပြီးတော့ ကျွန်တော်တို့ စားထားသော ဘူးသီးကြော်နှင့် လန်ဒန်ဖိုးတွေက မရှင်းရသေး။ အဲဒါတွေပါ ထပ်ရှင်းရလျှင် နှစ်ယောက်ပေါင်း ငါးရာခန့်သာရှိမည်။ စာကလေးတန်ဖိုးက တစ်ထောင်။

နောက် . . .ကျွန်တော်တို့ ပြန်ဖို့ လမ်းစရိတ်။ လှိုင်ကတော့ အိမ်ကကားလာကြိုမှာ မို့သိပ်ပူစရာမလိုပါ။

လှိုင်ကို လှမ်းကြည့်လိုက်သောအခါ လှိုင်က ကျွန်တော်ကဲ့သို့ ငွေကြေးအခြေအနေကို စိတ်ထဲမှ တွက်ချက်နေပြီးဟန်တူသည်။ ။ လှိုင်သည် ကုလားလေးကိုပြောလိုက်၏။

"နင့်စာကလေးက တစ်ထောင်မတန်ပါဘူး။ ပိုက်ဆံလိုချင်ရင် ရိုးရိုးတောင်း၊ အဲဒီလို မတန် တဆ လိမ်ပြီးမတောင်းနဲ့။ ။ အေး . . . နင့်စာက

လေးဖိုးကို လိုချင်တယ် ဆိုရင်တော့ တစ်ရာလောက် ပေးလိုက်မယ်၊ ဟုတ်ပြီလား။"

"ရမလား အစ်မရဲ့ ၊ ကျွန်တော့်စာကလေးကတစ်ထောင်တောင် ကမှာ မဟုတ်ဘူး ။ ဒီကောင် နဲ့ ပဲ စီးပွားရှာနေရတာ။ အခုတောင်းတဲ့ ဈေးက အစ်မတို့ ကိုအားနာလို့ တမင်လျှော့တောင်းတာ။ အမှန်ဆို သုံး ထောင်လောက်တောင် တောင်းသင့်တယ်"

"နင် မဟုတ်တာတွေ လာပြောမနေနဲ့ ။ ဆူးလေဘုရားရှေ့မှာ ဆို စာကလေးတစ်ကောင် သုံးဆယ့်ငါးကျပ်၊ တစ်ရာဖိုးသုံးကောင်တောင်ရတယ်။ အခု နင့်ကို ငါ တစ်ရာပေးမယ် ပြောထား သားပဲ။ နှစ်ကောင်တောင် ပိုရဦးမယ်"

အား . . .ဒုက္ခပါပဲ။ တူပါမလား အစ်မရဲ့ ။ ဆူးလေရှေ့မှာ ရောင်းတဲ့ စာကလေးက အသက်လွှတ်ဖို့ ရောင်းတဲ့ စာကလေး။ အဲဒီစာကလေးတွေက ကျွန်တော့်စာကလေးလိုဗေဒင် မဟောတတ်ဘူး။ ကတ်ပြားမှားဆွဲလို့ လျော်ရတာနဲ့ ပဲ ကျွန်တော်မွဲလိမ့်မယ်။ ကျွန်တော့်စာကလေး က ကာလီမယ်တော်ဆီမှာ သေချာအပ်ပြီး ကျွန်တော့်အမားကိုယ်တိုင် နှစ်ရှည်လများ လေ့ကျင့်ပေး ထားရတာ။ အစ်မပြောတဲ့ တစ်ရာဖိုးသုံးကောင် စာကလေးနဲ့ ကျွန်တော့်စာကလေးနဲ့ ဘယ်လိုလုပ်ပြီးတူမှာ လဲ"

သူတို့ နှစ်ယောက် ပြောနေတာနားထောင်ရင်း ကျွန်တော့်မှာ ရယ်ချင်လာသည် ။ ကုလား လေးပြောတာ မှန်သော်လည်း သူ့ကိုလျော်ပေးရန် ငွေတစ်ထောင်ကျွန်တော်တို့ မှာ မပါ။ ထို့ကြောင့် ကျွန်တော် အကြံထုတ်ရလေသည် ။ လှိုင်လည်း ကုလားလေးကို ဘာပြန်ပြောရမည်မသိဘဲ ဖြစ်လျက်ရှိသည် ။

ရုတ်တရက် ကျွန်တော် အကြံရသွားပြီး ကောင်တာမှာ ဆေးလိပ်မီး

ညီသလိုနှင့် ဆိုင်ရှင် ဆီမှာ ဘူးသီးကြော်ဖိုး၊ လန်ဒန်စီးကရက်ဖိုးငွေရှင်း ရင်း ဆိုင်ရှင်ကို အကျိုးအကြောင်းရှင်းပြရသည်။ ။ နောက် . . .ကျွန်တော် လုပ်မည့် အစီအစဉ်ကိုလည်း ပြောပြထားရသေး၏။

ကျွန်တော်ဝိုင်းသို့ပြန်ရောက်သောအခါ လှိုင်က ကုလားလေးကို ချောနေလေသည်။ ။

"လှိုင် . . .မင်းငယ်ငယ်က အပြေးပြိုင်ဖူးတယ် မဟုတ်လား"

ကျွန်တော့်မေးခွန်းမှာ ဘာမှ မဆိုင်သောမေးခွန်းဖြစ်သော်လည်း လှိုင်က ကျွန်တော့်ကို လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။ ။ ကျွန်တော်က ခေါင်းတစ်ချက်ညှိတ်ပြလိုက်တော့ လှိုင်က အကင်းပါးစွာ သဘောပေါက်သွားပြီဖြစ်သည်။ ။

ထိုအခါ လှိုင်သည် အတွေ့အကြုံသစ်မို့ ပျော်ရွှင်မြူးထူးသွားပြီး ကျွန်တော်လုပ်မည့် ကိစ္စကို သဘောတူကြောင်း သွယ်ဝိုက်သောနည်းအားဖြင့် ပြန်ပြောလေသည်။ ။

"အေး . . .ငယ်ငယ်ကတော့ အပြေးပြိုင်ဖူးတာပေါ့၊ အခု နင်နဲ့ ပြိုင်ရမှာ ဆိုရင်တော့ ငါ့ကို နည်းနည်းပါးပါး အကြောပေးဖို့ လိုလိမ့်မယ်"

လှိုင်က ပြောပြီး စားပွဲအောက်မှ ကျွန်တော့်ပေါင်ကို လက်ဖြင့် တစ်ချက်ကုတ်ကာ ထွက်ခွာ သွားတော့သည်။ ။

ထိုအခါ ကုလားလေးသည် ကျွန်တော်တို့ စကားများကိုနားမလည်သော်လည်း လှိုင်ကို မသင်္ကာစွာ လိုက်ကြည့်နေ၏။ သို့သော် ကျွန်တော် ကျန်သေးသဖြင့် ဘာမှ တော့မပြော။ ကျွန်တော်က ကုလားလေး၏ စိတ်ကို ဝမ်းသည့် သဘောဖြင့် မေးကြည့်လိုက်မိသေးသည်။ ။

"မင်း စာကလေးဖိုးကိုနည်းနည်းလျော့လို့ မရဘူးလား ညီလေးရာ၊

ငါးရာလောက်ဆို တော်ရောပေါ့"

"ဟာ . . . ဘယ်ရမလဲ၊ တစ်ပြားမှ မလျော့နိုင်ဘူး၊ တစ်ထောင် ပေးတာတောင် ကျွန်တော် က အမားကိုကျေနပ်အောင် မနည်းပြောပြရဦးမှာ "

ကျွန်တော် စိတ်ထဲတွင် ထိုကုလားလေးကို တော်တော် အမြင်ကတ်သွားလေသည်။ ။ အခု လောက်ဆို လှိုင် အီကိုထဲကို ရောက်နေလောက်ပြီ ကျွန်တော်တွေးမိသည်။ ။ ကျွန်တော် လုပ်ငန်းစဖို့ အချိန်တန်ပြီ။

"ညီလေး ဒီမှာ မင်းကို အစ်ကိုပိုက်ဆံတစ်ထောင် ပေးဖို့ မပါဘူး။ ဒီတော့ဆိုင်ရှင်ဆီမှာ ပိုက်ဆံ သွားချေးပေးမယ်။

မင်းက ဒီမှာ ခဏစောင့် . . ."

ကျွန်တော့်ကိုကုလားလေးသည် မသင်္ကာသလိုဖြင့် . . .

"ဟို . . .အစ်မရော"

"သူက အိမ်သာခဏလေးသွားတာပါ၊ ပြန်လာလိမ့်မယ်။ မင်းဒီမှာ ခဏစောင့်ဦးနော်။ ငါ မင်းကိုပေးဖို့ ပိုက်ဆံသွားချေးလိုက်ဦးမယ်"

ကျွန်တော့်စကားကို ကုလားလေးသည် ခေါင်းညိတ်ပြလေ၏။ ကျွန်တော်က ခပ်တည်တည် ဖြင့် ဆိုင်ကောင်တာသို့ လျှောက်သွားလိုက်သည်။ ။ ဆိုင်ရှင်အစ်ကိုကြီးသည် စောစောက ကျွန်တော် ပြောပြထားသော အစီအစဉ်ကြောင့် ကျွန်တော့်အား ဟန်လုပ်၍ ဖော်ဖော်ရွေရွေ စကားတွေပြောနေသည် ကုလားလေးကလည်း ကျွန်တော့်ကို မမှတ်မသုတ်လိုက်ကြည့်လျက်ရှိသည်။ ။

ဒီပုံစံအတိုင်းဆိုကုလားလေးသည် မျက်နှာလွဲသွားမည့် ပုံ မပေါ် ကျွန်တော်ကလည်း သူ မျက်နှာလွဲသွားသည့် အချိန်အထိ စောင့်နေ၍ မဖြစ်

လုပ်စရာရှိသည့် ကိစ္စကို ကျွန်တော် ချက်ချင်း လုပ်မှ ဖြစ်မည်။ ကျွန်တော်သိပ်ထွေထွေထူးထူး စဉ်းစားမနေတော့ဘဲ အင်းလျားမှ ကျောင်းထဲသို့ ပြေးလေတော့သည်။ ။

ကုလားလေးသည် ကျွန်တော် ထိုကဲ့သို့ ထွက်ပြေးလိမ့်မည် မထင်သဖြင့် ရုတ်တရက် အံ့သြ နေရာ နောက်မှ ကျွန်တော့်နောက်ကိုပြေးလိုက်ဖို့ သတိရဟန်တူသည်။ ။ သို့သော် သူပြေးလိုက်ချိန် ကျွန်တော်နှင့် သူသည် တော်တော်အလှမ်းကွာသွားပြီဖြစ်သည်။ ။ ကျောင်းထဲသို့ ကျွန်တော် ရောက် သွားလျှင် သူ ကျွန်တော်တို့ ကို လိုက်ရှာတတ်မည်မဟုတ်ပါ။

ဆိုင်ရှင်အစ်ကိုကြီးကလည်း ကျွန်တော်ကြိုတင်ပြောထားပြီး ဖြစ်သဖြင့် ခပ်ပြီးပြီးရယ်မော နေခဲ့သည်။ ။ ကုလားလေးသည် အသက်ဆယ်နှစ်ခန့်သာ ရှိဦးမည်ဖြစ်ရာကျွန်တော့်အပြေးနှုန်းကို မမီသည် ကတစ်ကြောင်း၊ နောက်သူ့လက်ထဲက စာကလေးလှောင်အိမ် အခွံကြီးကို သယ်လာရ သည် က တစ်ကြောင်းတို့ ကြောင့် ကျွန်တော်တို့ ကို အီကိုအဝင်ပေါက်အဝတွင် ပင် မျက်ခြည်ပြတ်သွားခဲ့၏။

လှိုင်က အီကိုအဝင်ပေါက်မှ ပြေးဝင်လာသောကျွန်တော့်အား စောင့်နေ၏။

"လာလာ . . .ဝေမင်း၊ ငါတို့ ဒီအပေါ်ထပ်မှာ တက်ပုန်းကြမယ်"

နောက်တော့ သူ၏ ဦးဆောင်မှုဖြင့် အီကိုစာသင်ခန်းများ ရှိသော တတိယထပ်သို့ကျွန်တော် တို့ ပြေးတက်သွားကြပါသည်။ ။ ထို့နောက် တခြားကျောင်းသား၊ ကျောင်းသူများကြားမှ ကျွန်တော် တို့ ရောယောင်ပြီး ကိုယ်ယောင်ဖျောက်လိုက်ကြသည်။ ။

စာသင်ခန်းအလွတ်တစ်ခုတွင် ဝင်၍ ကျွန်တော်တို့

ခဏအမောဖြေကြသေးသည်။ ။ လှိုင်က အတွေ့အကြုံသစ်တစ်ခုမို့ ရင်ခုန်ပျော်ရွှင်နေလေသည်။ ။

"နင်က ဘယ်ဆိုးလို့ လဲ လှိုင်ရဲ့ ၊ ငါပြောတဲ့ သဘောကို ချက်ချင်းအဓိပ္ပာယ်ပေါက်သားပဲ"

ကျွန်တော်က ချီးကျူးလိုက်သောအခါ လှိုင်က ဘဝင်မြင်သွားသလို ပခုံးလေးကိုတစ်ချက် တွန့်လိုက်ပါသည်။ ။

"အံ့မယ်၊ နင်ကလည်း ၊ ငါအဲဒီလောက်တွေ့သိပါတယ်ဟ၊ အဲဒါက နားလည်မှုလို့ ခေါ်တယ်"

"အေးဟ . . .ဟုတ်တယ်နော်၊ အဲဒီပညာက သူလျှို့တွေ တော်လှန်ရေးသမားတွေ အလုပ် လုပ်တဲ့ အခါ တစ်ခါတလေ ကျတော့ ကြိုတင်တိုင်ပင်ထားဖို့ အခြေအနေ မပေးဘူးလေ။ ရှေ့က တစ်ယောက် လုပ်သွားတဲ့ ဟာကိုနောက်လူက ဘာသဘောဖြစ်နိုင်မလဲဆိုပြီး စဉ်းစားရတာဟ။ အဲဒီ ကိစ္စမျိုးက ဦးနှောက်ချင်းတူမှ ၊ တစ်ယောက်စိတ်ကိုတစ်ယောက် နားလည်မှ ဖြစ်တာ . . .။ အခု ငါတို့ ကိစ္စလိုပေါ့။ ငါတို့ နှစ်ယောက်က ဘက်ညီတယ်နော် ဟား ဟား ဟား"

"ဟဲ့ . . .ဝေမင်း၊ ရယ်မနေနဲ့ ။ ဟိုကုလားလေးကို သွားချောင်းကြည့်စမ်း၊ သွားဆို . . ."

ကျွန်တော်က လှိုင်၏ အမိန့်ကို နာခံစွာ ဒုတိယထပ်လှေကားထိပ်မှ အောက်သို့ ချောင်း ကြည့်ရသည်။ ။ ကုလားလေးသည် လူတွေအများကြီး ကြားထဲမှာ ကျွန်တော်တို့ နှစ်ယောက်ကို ဘယ်လို ရှာရမည်မသိဘဲဖြစ်နေလေသည်။ ။ လှိုင်ကလည်း မနေနိုင်တော့ဘဲ ကျွန်တော့် ဘေးနားမှ နေ၍ ကုလားလေးကို ချောင်းကြည့်နေပြန်သည်။ ။

ကုလားလေး၏ မျက်လုံးများ သည် ဝေခနဲ လှေကားထိပ်သို့ ရောက်လာလျှင် လှိုင်သည် ဒုတိယထပ်မှ တတိယထပ်သို့ ပြေးတက်သွားလေသည်။ ။ တကယ်တော့ ကုလားလေးက ကျွန်တော် တို့ ကိုမြင်သည် မဟုတ်။ ။ လှိုင်က သူ့ဘာသာသူ စိတ်မလုံဖြစ်နေခြင်းသာဖြစ်သည်။ ။ ခဏကြာတော့ လှိုင်ကက ပြန်ဆင်းလာပြန်သည်။ ။ ကုလားလေးသည် ကျွန်တော်တို့ ကိုရှာဖို့ ဘယ်လိုမှ မတတ်နိုင်တော့သည့် အဆုံး လာလမ်းအတိုင်း အင်းလျားကန်ဘောင်ဘက်သို့ ပြန်လှည့်သွား တော့သည်။ ။

ထိုအခါကျမှ ကျွန်တော်တို့ နှစ်ယောက် ပုန်းနေရာမှ ပေါ်ပေါ်ထင်ထင် ကျောင်းထဲ၌ လျှောက်သွားရဲလေသည်။ ။ အရာရာမှာ ရင်ခုန်ခြင်း၏ အဓိပ္ပာယ်အား မကျော်လွှားနိုင်ဘဲရှိသည်။ ။ ကျွန်တော်တို့ နှစ်ယောက်စလုံး ဆိတ်ငြိမ်စွာပေါ့ပါးနေမိကြ၏။ ကောင်မလေးတစ်ယောက်၏ စိတ်လွတ်ကိုယ်လွတ်ပျော်ရွှင်နေပုံကို ပထမဆုံးအကြိမ် ကျွန်တော် မြင်ရခြင်းဖြစ်လေသည်။ ။

ညနေသို့ရောက်လာသည် အထိ ကျွန်တော်တို့ နှစ်ယောက် အဓိပတိလမ်းထောင့်မှာ ထိုင်ကာ စိတ်ပန်းတွေကိုကြည့်လိုက်၊ ငှက်ကလေးတွေကို ကြည့်လိုက်၊ မိုးတိမ်များ ရွေ့လျားနေပုံကို ကြည့် လိုက်နှင့် ကြည်နူးနေခဲ့ကြသည်။ ။ ထိုနေ့က ကျွန်တော်မေ့လျော့နေခဲ့သည် မှာ ခွဲခွာချိန်ဆိုသည့် စကားဖြစ်ပါသည်။ ။